

DANIELLE STEEL

Chiếc Nhẫn Tình Yêu

THE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR Sach-Info

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Kassandra Von Gotthart ngồi lặng lẽ bên bờ hồ trong công viên Charlottenburger. Những gợn sóng lăn tăn đuổi nhau trên mặt nước...

Nàng nhặt một viên sỏi ném xuống mặt hồ. Trời sắp vào thu, nắng đẹp. Mái tóc vàng xõa trên bờ vai, một màu ngà tươi đẹp làm cho khuôn mặt nàng thêm dịu nhẹ. Đôi mắt tươi vui như ẩn giấu những tiếng cười tinh nghịch, nhưng cũng không giấu hết những nét suy tư, mơ mộng xa xôi...

Bên kia hồ là tòa lâu đài cổ kính Charlottenburger Scholoss đứng in hình trên mặt hồ, hòa nhập nàng vào cuộc sống riêng biệt chứ không phải những gợn sóng đơn lẻ mà nàng đang sống...

Kassandra đuổi người nằm xuống trên bãi cỏ xanh, bàn tay xinh đẹp của nàng lần xuống cỏ tìm một viên sỏi khác để ném. Có hai con vịt trắng đang bơi trên hồ... Kassandra như chìm vào giấc mơ xạ..

Bỗng giọng nói bên tai nàng như kéo nàng ra khỏi thực tại:

- Em đang nghĩ gì thế?

Nàng cười đáp:

- Không, em có nghĩ gì đâu, - rồi nàng đưa tay về phía người đàn ông. Bàn tay nàng xinh đẹp với một chiếc nhẫn nạm kim cương lóng lánh...

Họ gặp nhau hồi mùa đông vừa qua, trong một dạ tiệc mừng cuốn sách thứ hai của chàng đã xuất bản, cuốn Der Kuss. Cuốn sách đã đưa chàng vào một vị trí trong văn học hiện đại nước Đức, chứng thực tài năng vững chắc

của chàng. Mới ba mươi ba tuổi mà Dolff Sterne đã đưa được một tác phẩm của mình lên tới đỉnh. Và cũng qua nó mà chàng đã gặp được ước mơ của chàng...

Đêm mới gặp Cassandra, vẻ đẹp của nàng đã làm cho Dolff nín thở! Ở Berlin thì ai cũng biết tiếng nàng, nhưng đó là một mệnh phụ gần như không ai động đến được!

Lần đầu tiên gặp Cassandra mặc chiếc áo lụa kim tuyến bó sát người, Dolff cảm thấy như có một luồng điện chạy qua người anh. Kèm theo là cái vẻ xa xôi, lặng lẽ, đôi mắt và nụ cười của nàng, làm cho Dolff chết đi được.

- Xin chúc mừng!

- Gì ạ? - Anh quá hồi hộp, chỉ thốt ra được hai tiếng, như một đứa trẻ lên mười. Hoá ra nàng cũng gần gũi chứ đâu có kiêu sa như người ta đã nói... Bữa tối đó.. nàng ra về sớm. Biến đi như cô Lọ Lem trong truyện thần tiên, giữa khi anh đang lu bu tiếp khách. Anh đã muốn tìm chạy theo nàng...

Hai tuần sau họ lại gặp nhau, tại công viên Charlottenburger này.

- Cô có thường đến đây không? - Dolff hỏi. Họ đứng bên nhau một lúc lâu. Nàng nhìn lên anh, mím một nụ cười có vẻ bí mật rồi gật đầu nói:

- Lúc nhỏ em thường đến đây chơi luôn.

- Cô ở Berlin đến à? - Câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng vì không biết nói gì nên anh hỏi cho có hỏi. Nàng cười:

- Vâng, còn anh?

- Munchen.

Nàng gật đầu, và họ lại đứng lặng yên. Anh tự hỏi không biết nàng bao nhiêu tuổi. Hăm hai chăng? Hay hăm bốn? Khó đoán!

Bỗng nàng cười lớn khi thấy ba đứa nhỏ đang đùa với một con chó dưới nước, con chó không chịu lên bờ, chúng cũng không chịu lên, mặc dù chị vú réo gọi.

Kassandra nói:

- Lúc nhỏ em cũng thế, nên bị bà vú cấm không cho vào đây cả tháng!

Anh mỉm cười. Anh tưởng tượng ra cảnh đó, nhưng vì nàng đang mặc áo đẹp, đeo nhẫn kim cương nên anh khó tưởng tượng nàng đuổi theo con chó dưới nước như thế nào. Và anh không thể đoán được chuyện đó là vào khoảng năm nào. Năm 1920 chăng? Hay 1915? Trong những năm đó anh đang vừa đi học vừa phụ giúp cha mẹ trong việc làm bánh mì để bán. Những năm tháng như xa xôi ấy...

Sau lần gặp gỡ đó Dolff thường hay ra công viên Charlottenburger này, để kiểm chút không khí thiên nhiên sau cả ngày ngồi viết. Nhưng trong thâm tâm vẫn là để tìm kiếm lại đôi mắt đẹp, mái tóc vàng kia.. Và cuối cùng gặp lại nàng vẫn bên bờ hồ này. Nàng thoáng vui khi thấy mặt anh. Hình như họ thông cảm nhau qua yên lặng - Cứ viết xong là anh ra đây đi dạo - Và nếu đi đúng giờ thì thấy nàng ở đây...

Họ trở thành quen thuộc với khung cảnh này. Họ nhìn những em bé đang chơi chung quanh để kể lại tuổi nhỏ của mình cho nhau biết. Nàng nói nàng muốn theo ngành sân khấu, nhưng cha nàng không chịu. Dù vậy đó vẫn là ước mơ thầm kín của nàng. Nàng nghĩ rồi ra thế nào nàng cũng viết kịch. Vì thế mỗi khi nghe anh nói về chuyện viết văn viết báo của anh thì nàng rất say mê. Anh kể anh khởi sự nghề viết ra sao, tác phẩm đầu tay thành công thế nào. Anh đã rời Munich cách đây bảy năm để đến Berlin. Đã có một tác phẩm thành công. Và cách đây hai năm anh đã mua một căn nhà, vân vân... Thế mà trông anh vẫn còn rất trẻ, đôi mắt vẫn như luôn ngạc nhiên trước cuộc đời.

Nàng rất thích thú câu chuyện của anh. Lại nghe anh kể về các tác phẩm đã viết. Nàng cảm thấy các truyện anh viết như sống động, các nhân vật của anh như hiện thực trước mắt nàng... Và khi nói chuyện với anh nàng cũng trở nên sống động tươi vui.

Cho đến bây giờ sau nhiều lần gặp nhau như vậy, Dolff thấy nơi K. có một cái gì khác lạ, một cái gì trẻ trung, vui vẻ và cũng tinh tế.

- Cassandra, em có hiểu là tôi cảm mến em thế nào không? - Anh hỏi.

- Thế thì anh có định viết một cuốn sách về em không?

- Có nên viết không?

- Nói vậy chứ có gì mà viết! Đâu có thành công, thắng lợi hay sự nghiệp hay gì để anh viết được về em. Em chẳng có gì cả!

Anh nhìn nàng một lúc lâu, rồi hỏi:

- Em nghĩ thế thật à?

- Thật đấy. Em được sinh ra, được mặc áo đẹp, đi dự các bữa ăn ngon, đi nghe các buổi nhạc hay, thế rồi mai một chết. Hết. Có gì đâu?

Mới hai mươi chín tuổi nàng đã có vẻ như tất mọi niềm hy vọng... Nàng không hy vọng cuộc đời khác hơn được.

- Thế còn vở kịch em định viết thì sao?

Nàng nhún vai. Nàng là một tù nhân trong một chiếc lồng vàng. Một lát nàng cười bảo:

- Em chỉ có hy vọng để nổi tiếng là được anh đưa vào một cuốn tiểu thuyết, và biến em thành một nhân vật lạ lạ thế nào đó...

Điều đó thì anh đang làm nhưng anh không dám nói với nàng. Chưa dám thì đúng hơn. Anh nói:

- Thôi được. Thế thì em muốn tôi mô tả em như thế nào? Viết em đặc biệt như thế nào thì hợp? Một nữ điệp viên nhé? Một nữ bác sĩ phẫu thuật? Hay là tình nhân của một nhân vật lừng danh?

Nàng nhăn mặt, rồi cười nói:

- Dễ sợ! Nào, để xem... - Họ dừng lại, ngồi xuống trên bãi cỏ. Nàng nói:

- Thôi, một nữ diễn viên đi. Anh viết em thành một nữ diễn viên nổi tiếng trên sân khấu London...

Nàng nghiêng đầu, đưa mấy ngón tay quăn quăn mấy sợi tóc. Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh ánh nắng chiều.

Nàng tiếp:

- Sau đó anh cho em qua nước Mỹ, thành một minh tinh bên đó...

- Nước Mỹ à? Nước Mỹ, nhưng mà ở đâu bên đó?

- New York.

- Em có đến New York hồi nào chưa?

Nàng gật đầu:

- Em đi với cha, năm mười tám tuổi. Tráng lệ lắm. Cha và em là...? - Nàng không nói tiếp. Cha nàng và nàng là khách của Tổng Thống Mỹ ở Washington D.C., nhưng nàng thấy không nên nói ra. Sợ làm anh ta ngại ngùng. Nàng muốn được làm bạn anh ta. Thích anh lắm. Nàng nghĩ là dù anh ta thành công thế nào, anh ta cũng sẽ không bao giờ bước vào cái xã hội của chính trị đó. Nhưng Dolff hỏi:

- Cha và em là... gì?

Nàng nói lảng đi:

- Là những người yêu thích New York. Ít ra thì em là người thích New York nhất.

- Nó giống Berlin không?

Nàng lắc đầu:

- Không, nó bảnh hơn. Mới mẻ, hiện đại, sầm uất hơn nhiều.

- Vậy em thấy Berlin buồn lắm phải không? - Nhiều khi anh không khỏi buồn cười cho nàng. Đối với anh thì Berlin không thua gì New York. Đoạn anh nói:

- Nói đùa em tí vậy thôi. Có giận không?

- Không đâu! Em có cảm nghĩ là em hiểu anh hơn ai cả.

Chính Dolff cũng có cảm nghĩ như vậy đối với nàng. Anh nói:

- Tôi hiểu em muốn nói gì. - Đoạn anh cầm tay nàng, bàn tay có chiếc nhẫn kim cương, anh hỏi:

- Mời em đến nhà tôi dùng trà, được không?

- Bây giờ ấy à? - Nàng cũng muốn lắm.. Nhưng nàng do dự, thấy cần suy nghĩ...

Anh ta lại nói:

- Vâng, bây giờ. Em có bận việc gì không?

- Không, không bận gì... Nhưng.. - Nàng nhìn chàng đoạn nói:

- Thôi được...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Nàng kể vài chuyện khôi hài, rồi cười lớn, như đã rất thân nhau. Anh đưa nàng đến ngôi nhà cổ bên kia hồ. Cánh cửa gỗ to có chạm trổ vừa mở ra, là gian phòng lớn lát đá hoa, và trên tường là một bức họa vĩ đại. Nàng nói:

- À thì ra đây là nơi tác giả nổi danh đang ở!

Anh ta mỉm cười ngượng ngập nói:

- Ngôi nhà thì lại nổi danh hơn tôi nhiều. Nó là của một vị Nam tước hồi thế kỷ mười bảy, và đã qua tay nhiều người danh tiếng hơn tôi lắm.

Nàng nhìn lên trần nhà có chạm trổ đẹp, và nói:

- Đẹp quá anh Dolff nhỉ.

- Em đi tiếp, tôi chỉ em xem.

Những ngọn đèn pha lê, những cửa sổ chạm trổ, nhìn ra vườn rộng đầy hoa. Phòng khách rộng rãi. Phòng làm việc xinh đẹp. Rồi thì phòng ăn, nhà bếp, và cả phòng cho gia nhân. Nhưng trong phòng gia nhân thì anh để một chiếc xe đạp và bộ ván trượt tuyết. Trên lầu có hai phòng ngủ rộng rãi có cửa sổ nhìn qua công viên, và bên ngoài có sân nhỏ để đứng hóng mát... Ở góc phòng ngủ lại có cầu thang dẫn lên trên nữa. Nàng hỏi:

- Cái gì trên đó?

Anh ta mỉm cười, rất hãnh diện vì vẻ thán phục của Cassandra, và nói:

- Trên đó là tháp ngà của tôi. Tôi viết trên đó.

- THẾ mà em tưởng anh viết dưới phòng làm việc kia.

- Không. Dưới đó để ngồi chơi, nói chuyện với bạn bè.

- Em lên xem chỗ anh viết được không?

- Được chứ, nếu em chịu khó lội qua đồng giấy bừa bãi trên đó.

Tuy vậy căn phòng mở cửa nhìn ra bốn phía. Có lò sưởi nhỏ. Và góc nào cũng có sách. Một chiếc ghế bành lót da màu đỏ giữa phòng. Cassandra ngồi vào ghế và xuýt xoa:

- Tuyệt quá! Căn phòng này tuyệt quá!

- Chính vì căn phòng này mà tôi mua ngôi nhà. Đây là tháp ngà của tôi!

- Anh hay lắm. Ngôi nhà quá đẹp!

Nàng ngồi, chân co dưới ghế, và nhìn Dolff với đôi mắt hiền từ yên ổn mà anh chưa bao giờ bắt gặp. Nàng nói:

- Dolff, anh biết không, ngồi đây em có cảm tưởng như ở nhà. Em có cảm nghĩ như đã mong đợi cả một đời để được đến ngồi đây.

- Có lẽ ngôi nhà này cũng đang chờ đợi em từ bao năm nay.. Như tôi vậy!

- Anh nói xong mỉm cười thấy lờ lờ. Nhưng nàng không tỏ ý giận dữ. Anh vội nói:

- Xin lỗi, ý tôi không định nói...

- Không sao, Dolff. - Và nàng đưa tay về phía anh. Anh cầm tay nàng, bàn tay có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Rồi anh nhẹ kéo nàng vào người anh, đặt môi hôn nồng nàn. Họ Ôm nhau đứng lặng hàng giờ. Hồi lâu anh mới định thần và nói:

- Cassandra.. - Trong mắt anh vừa lộ niềm vui mà cũng thoáng nét ân hận. Nhưng nàng đứng quay lưng về phía anh và nhìn xuống công viên rồi

nói như thì thầm:

- Anh, anh đừng nói lời xin lỗi gì em.. - Nàng quay lại nhìn vào mắt anh và tiếp - Em cũng mong anh từ lâu...

- Nhưng...

Nàng đưa tay lên bịt miệng anh, không cho nói. Rồi bảo:

- Em hiểu. Anh định nói rằng: nhưng Cassandra Von Gotthart không bao giờ nói những lời như vậy. Phải không?

Đôi mắt nàng như nghiêm trang lại, rồi nàng tiếp:

- Cũng đúng thôi. Đáng lẽ em không nói. Nhưng em lại muốn nói. Muốn lắm. Trước nay em sống cuộc đời em đúng như em phải sống. Để rồi có gì, anh biết không Dolff? Chẳng được gì cả. Em là ai? Chẳng là ai cả! Em là một sự trống rỗng. - Nước mắt long lanh làm cho nàng thấy như sương mờ lên cảnh vật. Nàng tiếp:

- Em mong đợi anh để cho tâm hồn em tràn đầy một ước vọng...

Dolff đưa hai tay ôm lấy eo nàng từ phía sau, và nhỏ nhẹ nói:

- Em đừng nghĩ rằng em chẳng là ai cả. Em là tất cả đối với tôi. Mấy tháng nay tôi mong được biết về em nhiều hơn, được san sẻ một phần đời em. Nhưng không muốn làm tổn thương em, Cassandra ạ! Tôi không muốn kéo em vào thế giới cuộc đời tôi, để rồi làm lụy đời em. Tôi không có quyền làm như thế. Tôi không có quyền đưa em đến chỗ sống không thấy hạnh phúc.

- Cái gì? Đây mà anh nói không hạnh phúc sao? Sống với anh đây mà không hạnh phúc à?

- Vâng đúng thế! Mà nếu hạnh phúc thì được bao lâu? Trong một giờ? Hai giờ? Hay một buổi chiều?

Anh nhìn nàng có vẻ buồn bã.

Nàng cúi đầu, môi khẽ run run, nàng nói:

- Được vậy cũng đủ. Chỉ một khoảnh khắc thế này trong đời em cũng đủ.. Em yêu anh, Dolff a.... Em yêu anh...

Anh hôn lên môi nàng để nàng không nói nữa. Rồi hai người lặng lẽ trở xuống. Dolff cầm tay Cassandra dẫn nàng qua chỗ giường nằm của anh. Anh nhẹ nhàng cởi áo cho nàng. Hai người quyện lấy nhau và tâm hồn đầy hạnh phúc...

Bốn tháng sau cái buổi chiều hôm ấy, cả Dolff và Cassandra đều thay đổi rất nhiều. Đôi mắt của Cassandra long lanh linh động, nàng hay đùa Dolff, ngồi tréo chân trên giường của anh, kể cho anh nghe những chuyện vui cười.. Còn Dolff, tác phẩm của anh có một nét khác, một chiều sâu và một cảm xúc khác, như phát xuất từ tận đáy lòng anh. Họ chia sẻ cho nhau một tình cảm mà họ nghĩ là chắc chưa ai có được. Đó là tình cảm kết hợp của sự phấn đấu vươn lên của anh đạt đến chân lý, và sự phấn đấu của nàng vươn lên vứt bỏ những ràng buộc vàng son!

Nay họ bớt đi dạo buổi chiều ở công viên, vì mỗi lần họ đi ra khỏi nhà với nhau là nàng có vẻ buồn. Nàng muốn ở trong nhà với anh hơn, với cái thế giới riêng biệt của họ. Nàng không muốn chia sẻ với thế giới bên ngoài.

Có bữa đang đi dạo với nhau Dolff hỏi:

- Em muốn trở về chăng?

- Vâng, em muốn trở về nhà anh. - Dolff nhìn Cassandra lấy làm lạ. Nàng hỏi: - Sao anh nhìn em gì thế?

- Vì em đẹp lạ lùng. Nếu anh viết về em thì hoàn toàn không diễn tả được, em chỉ thiệt thòi.

- Thì anh cứ tả là em xấu, ngu và mập phì. - Cả hai cùng cười lớn.

- Em thích thế à?

- Thích lắm! - Nàng cười tinh nghịch như chọc quê anh.

- Nếu viết như em nói đó thì còn ai nhận ra là em nữa!

- Mà anh định viết về em thật à?

Dolff yên lặng suy nghĩ. Họ cùng nhau chậm chậm trở về nhà anh. Một lát anh nói:

- Một ngày kia anh sẽ viết. Bây giờ thì chưa!

- Sao vậy?

- Vì anh đang yêu em nồng nhiệt quá, không thể viết cho mạch lạc được. Mà có lẽ anh không bao giờ viết về em cho mạch lạc được.

Những buổi chiều của họ bên nhau thường là rất tuyệt vời đối với cả hai người. Khi thì ái ân, khi thì ngồi bàn luận tác phẩm. Dolff thấy rằng Cassandra là người phụ nữ mà anh đợi suốt một nửa đời của anh.. Còn đối với Cassandra, Dolff là người nàng mong ước cho tâm hồn nàng. Dolff hiểu được các ước mơ, cũng như các ngõ ngách của tâm hồn Cassandra.. Họ hiểu được nhau và thấy cần nhau.

Lúc này Dolff hỏi:

- Em dùng trà không? - Cassandra thò tay vào túi xách lấy chiếc lược ngà chải lại tóc, rồi quay lại nhìn Dolff mỉm cười nói:

- Anh đừng có nhìn em cười như thế.. Cái gì, trà à?

- À, thôi, Cassandra lên lầu đi!

- Anh định cho em xem một chương mới viết à? - Nàng mỉm cười và đôi mắt rất tinh nghịch.

- Vâng, anh có cả một cuốn sách muốn thảo luận với em...!

Một giờ sau trong khi Dolff đang còn ngủ vùi thì Cassandra lặng lẽ ra khỏi giường. Sáu giờ chiều, nàng phải về thôi, mặc dù không muốn rời Dolff.. Nàng đứng cạnh giường nhìn Dolff một lát trước khi về. Bỗng Dolff như cảm nhận được cái nhìn của nàng, anh mở mắt và hỏi:

- Em đi à?

Nàng gật đầu và nói:

- Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em. - Anh ngồi dậy cầm tay nàng và nói - Mai gặp lại em.

Nàng mỉm cười hôn anh, rồi bước ra. Tới cửa nàng còn đưa tay lên hôn gió với anh.

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đoạn đường từ Charlottenburger về tới Grunewald thường mất nửa giờ xe. Nếu Cassandra đi nhanh với chiếc xe Ford của nàng thì chỉ mười lăm phút, nàng đã quen với việc lái xe thật nhanh trên đường về. Nàng nhìn đồng hồ đeo tay, lòng hơi lo lắng.

Hôm nay nàng về trễ hơn thường lệ, tuy nhiên vẫn còn đủ thời giờ để thay y phục. Nàng bực mình thấy sao cứ luôn luôn phải lo sợ như một cô gái mười lăm tuổi đi trễ quá giờ giới nghiêm...

Những con đường nhỏ của Grunewald đã hiện ra. Bên phải nàng mặt nước hồ gợn sóng, tiếng chim gọi nhau bay về tổ. Bên trái nàng những ngôi nhà lớn sau các cổng sắt và tường gạch nằm yên lặng dường như đã lên đèn. Nhưng nàng vẫn chưa trễ quá, vẫn còn đủ thời giờ.

Nàng thắng xe nhanh trước cổng, và nhảy vội ra khỏi xe, tra nhanh chìa khóa vào cổng sắt, mở rộng cả hai cánh cửa và lái xe từ từ vào. Trễ rồi. Sỏi kêu xạo xạo dưới bánh xe, nàng đưa mắt nhìn vào nhà, lấy làm lạ sao đèn bật sáng cả. Bỗng nàng sức nhớ, đưa tay lên bịt trước miệng, kêu:

- Thôi chết rồi... chết! - Nàng bỏ xe chạy nhanh lên bực thêm. Sao nàng lại có thể quên được nhỉ? Nàng đẩy nhanh cửa trước, đi vào thì gặp ngay Berthold, người trưởng bếp đang chỉnh tề thắt nơ đen, sau lưng ông ta là một người hầu gái đang mặc đồng phục lo dọn bàn.

- Chú Berthold! - Nàng gọi.

Berthold rập chân chào:

- Thưa bà.

Kassandra lo âu nhìn vào phòng khách chính. Lạy Chúa, mọi việc sẵn sàng cả rồi. Bữa dạ tiệc cho mười sáu người đã sẵn sàng. May mắn là nàng đã thảo luận trước với người quản gia sáng hôm qua rồi, nên mọi việc ông ta lo chu tất. Ông ta bao giờ cũng thế.

Nàng gật đầu với các gia nhân rồi đi nhanh lên lầu. Nàng đứng lại ở đầu cầu thang và nhìn lướt căn phòng dài trải thảm và trang trí cực kỳ sang trọng. Rồi đi nhanh qua phòng về phía phòng riêng của nàng. Gần đến cửa thì nàng nghe có tiếng nói của Walmar:

- Kassandra à? - Nàng quay lại nhìn ông. Ông cao, bảnh bao, mặc dù đã năm mươi tám tuổi nhưng còn tươi trẻ. Cặp mắt xanh, tóc đã điểm bạc, nét mặt cân đối đẹp như tượng. Nàng nói ngay:

- Thật đáng tiếc... em trẻ quá...

- Tôi hiểu. Thôi em lần sau đừng trẻ nữa.

- Vâng, em hứa. - Nàng nhìn ông có vẻ buồn. Nhưng không phải buồn vì nàng quên mất bữa tiệc, mà buồn vì giữa hai người không còn được nguồn vui ngày nào.

Ông ở phía xa mỉm cười và bảo:

- Thôi, em nhanh lên đi, Kassandra..

Ông ngừng một lát rồi lại hỏi:

- Em lên trên lầu thăm các con chưa?

Nàng lắc đầu rồi nói:

- Chưa ạ! Em sẽ lên xem xét lại rồi trở xuống.

Walmar Von Gotthart gật đầu, rồi quay vào phòng ông. Phòng của ông là căn phòng riêng hết sức sang trọng, đồ dùng toàn đồ cổ của Đức và Anh. Thảm Ba Tư trải dưới sàn, kế cận có phòng thay đồ và phòng tắm riêng.

Phòng của Cassandra cũng thế, mà còn rộng hơn cả của Walmar nữa. Tất cả đồ đạc đều loại quý giá sang trọng. Phòng thay đồ của nàng còn rộng bằng nguyên cả phòng ngủ của ông. Nàng có cả một tủ áo, giày dép lớn. Vô số mũ nón các thứ. Trên vách có những bức họa ẩn tượng, và những chuỗi ngọc của nàng treo đó đây. Kế tiếp phòng riêng của nàng còn có phòng nhỏ, mở cửa sổ nhìn ra được hồ nước của công viên. Có ghế bàn và sách để nàng ngồi đọc sách nhìn ra hồ...

Kassandra vội vã cởi áo ngoài, đến mở tủ áo để chọn áo mặc dự tiệc. Nàng đứng lặng người nhìn tủ áo. Thực tế hiển hiện trước mắt nàng. Nàng là vợ của Walmar, thế tại sao nàng còn hy vọng gì mà sống với Dolff nữa? Nàng đã làm gì thế này? Nàng lấy Walmar từ năm nàng mười chín tuổi. Lúc ấy ông ta bốn mươi tám. Ông ta là người làm ăn thân cận với cha nàng, là người đứng đầu ngân hàng của bà cô nàng. Cuộc hôn nhân giữa nàng và Walmarlaf rất hợp lý. Họ cùng ở trong một khu vực xã hội với nhau, lối sống giống nhau. Hai bên gia đình cũng đã có những cuộc hôn nhân gần bó nhau vài thế hệ trước. Chuyện ông ta già hơn nàng những hai mươi chín tuổi là chuyện bình thường. Mà cho dầu ông ta có lớn hơn nữa, hay gần chết đi nữa, cũng không là vấn đề quan yếu. Ông ta là người rất năng động, mau mắn. Ông lại hiểu Cassandra. Hiểu nàng từ lúc nhỏ, hiểu cuộc đời kín cổng cao tường của nàng. Ông có khả năng bảo vệ cho nàng khỏi những khắc nghiệt của cuộc sống.

Walmar thương quý bảo vệ Cassandra, lo lắng chỉ dẫn cho nàng, và tiếp tục tạo cuộc sống "tổ kén vàng son" không khác gì lúc nàng ở với cha mẹ.

Kassandra Von Gotthart như thế là không có gì phải lo phải sợ cả. Sợ chẳng, nàng sợ chính bản thân nàng! Bây giờ đây rõ ràng nỗi sợ đó.. đáng sợ. Nàng đã xé một lỗ hồng của chiếc tổ kén để trốn ra. Trốn bằng tinh thần

rồi bằng thể xác. Song mỗi tối thì nàng phải trở về tổ kén, để thủ cho đúng vai trò, giữ đúng là người vợ của Walmar Von Gotthart!

Nàng nghe có tiếng động sau lưng. Nàng quay vội lại:

- À, Anna.. Cám ơn chị. Tôi không cần gì đâu.

- Thưa bà, các em muốn gặp bà trước khi ngủ.

- Tôi lên ngay! Cám ơn chị!

Người tớ gái đi ra ngay. Chị nghe giọng nói của bà chủ là biết phải làm gì. Cassandra biết cách điều khiển qua giọng nói. Không cộc cằn hay nặng nề, nhưng luôn luôn có uy nghiêm của một mệnh phụ. Vì đây là thế giới quen thuộc của nàng từ tấm bé.

Gia đình Walmar bây giờ là gia đình nàng: với ông Walmar và các con. Nàng không có gia đình nào nữa. Cha nàng đã chết. Mẹ nàng cũng đã chết sau cha nàng hai năm. Nàng đâu còn ai để hỏi han gì, hay còn ai nói cho nàng những sự thật...

Ngay từ lúc đầu giữa nàng và Walmar vẫn giữ một khoảng cách trang trọng. Walmar đề nghị mỗi người có phòng ngủ riêng.. Khi nào ông qua phòng nàng cũng là để uống rượu sâm banh ngâm lạnh. Rồi mới cùng nhau ân ái. Nhưng năm nàng hăm bốn tuổi để đưa con cuối cùng thì đau nặng suýt chết. Ông Walmar lo lắng cho nàng, ông ít qua phòng nàng nữa. Và dần dần bỏ hẳn. Ông biết nàng đi bác sĩ mấy lần, nàng bị đau. Ông không nói gì, ông hiểu. Cuộc đời nàng đến đó không còn hứa hẹn gì nữa sao?... Cassandra đứng nhìn tủ áo.. Nàng thấy mình là người vợ đã phản bội chồng, phản bội lối sống cố hữu của đời mình.. Rồi Dolff có bỏ cuộc không? Anh phải bỏ thôi...

Kassandra thở dài, bây giờ đây dù có cảm thấy thế nào thì nàng cũng phải ăn mặc trang điểm, để đúng phong cách cho một bữa dạ tiệc của Walmar.

Khách toàn là những nhà ngân hàng thân quen và vợ họ. Và nàng bao giờ cũng là người trẻ nhất. Nhưng nàng cư xử đúng điệu.

Lúc này nàng lại không muốn thay đổi thói quen, muốn chạy lên thăm con đã. Chúng là niềm vui kỳ diệu của nàng. Những lúc dạo ngoài công viên nhìn thấy bọn trẻ chơi đùa nàng thường nghĩ đến con nàng. Có điều nàng rất buồn là do hoàn toàn giao cho vú nuôi nên nàng rất ít hiểu các con. Đối với chúng thì vú Fraulein Hedwig là mẹ chúng hơn là chính nàng! Và chúng giống ông Walmar nhiều hơn giống nàng!...

Ngày nàng sinh bé gái Ariana, ông Walmar thuê vú nuôi. Nàng bảo để nàng nuôi con. Ông nói:

- Đừng có vô lý, em không có thì giờ săn sóc con được đâu!
- Nhưng em muốn tự tay săn sóc con. Nó là của em mà!
- Nó không phải là con em, mà là con của chúng ta. Em sẽ kiệt lực mất. Đừng có vô lý... - Ông mỉm cười nhưng coi bộ không thích để nàng nuôi con..

Và bà vú đã lãnh phần nuôi con nàng trên lầu ba. Có đêm nàng lên thăm con, bà vú không cho nàng quấy rầy em bé đang ngủ. Walmar dặn là khi nào nàng muốn thăm con thì để bà vú bồng xuống, nàng đừng lên làm gì. Từ đó mỗi ngày vú chỉ bồng con xuống cho nàng thăm một lần vào buổi sáng. Cả ngày Cassandra quanh quẩn trong phòng của nàng thôi.. Walmar bảo:

- Chờ khi con lớn hơn một chút thì em muốn đùa với con lúc nào chả được.

Nhưng đến lúc đó thì giữa con và nàng đã như là người xa lạ! Bà vú trở thành mẹ nó hơn là nàng.

Ba năm sau, với đứa con thứ nhì cũng vậy nữa. Nàng không thể nào thuyết phục được Walmar. Nàng rất thất vọng. Nàng biết không bao giờ nàng thắng được Walmar trong việc này. Đối với con mà nàng trở thành như một bà khách mặc đồ đẹp, đến thăm cho kẹo bánh, cho đồ chơi tuyệt vời. Còn lại thì tất cả đều do bà vú.

Kassandra nghĩ mà ứa nước mắt.. Nàng bèn thôi không định chạy lên thăm con nữa.. nàng mở tủ chọn áo để mặc, rồi chọn đôi giày màu đen để mang. Tất cả đồ dùng của nàng đều quý giá và đắt tiền. Đây là cuộc sống thực của nàng. Nàng có cảm tưởng như không hề có thế giới của Dolff! Mà chỉ có thế giới của Walmar Von Gotthart đây. Nàng là vợ của ông ta, không thể nào là cái gì khác được nữa.

Nàng mặc chiếc áo đen tuyền tay dài, cổ cao, làm cho hình ảnh nàng đẹp một cách huyền ảo. Phía sau lưng có một khoảng hở lộ nước da trắng ngà của nàng, tựa ánh trăng trên biển đen một đêm mùa hạ....

Nàng cẩn thận chải tóc, cài những chiếc kẹp san hô. Rồi thoa hồng đôi má, kẻ lại bờ mi. Soi vào gương, đeo thêm đôi hoa tai kim cương lấp lánh. Và trên tay nàng vẫn là chiếc nhẫn kim cương. Chiếc nhẫn đã bốn thế hệ qua làm xinh đẹp những bàn tay phụ nữ trong dòng họ nàng... Nó có khắc dấu hiệu của bà cố nàng ở một mặt kim cương. Mỗi khi gặp ánh sáng lấp lánh có thể nhận ra dấu hiệu ấy.

Liếc nhìn một lần cuối trong gương soi, Kassandra hài lòng với vẻ đẹp trầm tĩnh trang nhã của mình. Không ai có thể ngờ bên dưới vẻ đẹp trầm buồn đó là một tâm hồn đang bốc cháy dữ dội. Không ai có thể nghĩ là nàng vừa say đắm trong vòng tay Dolff...

Chuông đồng hồ vừa gõ bảy giờ. Khách sẽ đến lúc bảy giờ ba mươi phút. Nàng còn nửa giờ để lên thăm con, bé Ariana và Gerhard, trước khi chúng đi ngủ như thường lệ. Chỉ có ba mươi phút cho tình mẹ. Nàng vừa đi lên cầu thang vừa suy nghĩ, không hiểu thời gian ngắn ngủi đó thêm được gì

vào đời chúng? Nhưng chính bản thân nàng có được nhìn thấy mẹ nàng nhiều hơn đâu? Chỉ có chiếc nhẫn kim cương nàng đeo ở tay là gợi nhớ về mẹ nàng nhiều nhất mà thôi.

Nàng gõ cửa phòng của con. Nàng nghe tiếng trẻ la cười trong đó. Có lẽ chúng đang tắm. Chắc bà vú đang bảo chúng cất đồ chơi để tắm, và cô người ở đang giúp chúng tắm. Chúng vừa mới nghỉ hè ở miền quê về. Năm nay Cassandra không rời khỏi Berlin để đi với con, vì nàng muốn ở lại với Dolff. Nhưng nàng viện cớ là có công tác từ thiện.

Nàng gõ cửa lần nữa. Bà Hedwig mời nàng vào. Bé Gerhard chạy bay lại định ôm nàng, thì bà Hedwig vội bảo:

- Gerhard, không được! Mẹ mặc đồ dự tiệc, đừng động vào đồ mẹ!

Nó vội dừng lại và kêu:

- Má, bữa nay con bị đau ở tay này. - Nó đưa tay ra cho Cassandra xem. Mặt nó bị bầm dễ thương, tuy đã năm tuổi nhưng phúng phính như chưa biết gì. Mắt xanh như mắt của Cassandra, nhưng khuôn mặt giống hệt Walmar. Tóc vàng ngỗ nghĩnh. Nàng nói:

- Đâu, đưa má xem nào! Ồ, sao ghê thế này, con có đau lắm không? - Đấy là một vết trầy và hơi bầm, nhưng đối với nó là quan trọng lắm.

- Có. Đau lắm. Nhưng con không khóc!

- Con gan dạ lắm!

Nó có vẻ hài lòng, rồi chạy đi lấy một món đồ chơi mà nó bỏ quên ở góc phòng. Chỉ còn Ariana đứng cười với mẹ. Cassandra bảo:

- Tới hôn má xem nào. - Nó bước tới. Nàng hôn và hỏi: - Hôm nay con ra sao?

- Cám ơn má, con mạnh khỏe.

- Không có bị trầy xước gì cả cho má hôn há? - Nó lắc đầu. Ariana khác với Gerhard. Nó trầm tĩnh và nhút nhát, chứ không nghịch vui như em. Cassandra nhiều khi tự hỏi có lẽ tại bà vú làm con bé sợ quá chăng? Nàng hỏi:

- Hôm nay con đã làm gì nào?

- Con đọc, con vẽ.

- Đâu, cho má xem nào!

- Chưa xong má à! - Không bao giờ cô bé vẽ xong cái gì cả.

- Kệ, không sao, đưa má xem thử! - Nhưng nó đỏ mặt và lắc đầu.

Bỗng Gerhard ôm một con chó bông chạy lại khoe:

- Con có cái này má!

- Ai cho con vậy?

- Bà Nam Tước Von Vorlach. Bà ấy cho con khi chiều nay.

- Thế à? - Cassandra bỗng tái mặt.

- Bà ấy nói má sẽ uống trà với bà ấy, nhưng má quên.

Kassandra nhắm mắt, lắc đầu:

- Bậy thật. Má quên. Má sẽ gọi điện thoại cho bà ấy. Con chó bông của con đẹp lắm. Nó tên gì nào?

- Bruno. Và chị Ariana có một con mèo trắng to lắm.

Dưới nhà có tiếng chuông đồng hồ đánh nhạc. Cassandra nhìn các con. Gerhard nhìn nàng và hỏi:

- Má phải đi hả?

Nàng gật đầu:

- Má phải đi. Ba đãi tiệc.

- Má cũng đãi tiệc hả? - Gerhard nhìn nàng có vẻ tò mò.

Nàng đáp:

- Ờ, má cũng đãi tiệc. Nhưng toàn những người làm nhà ngân hàng cả.

- Sao chán má nhỉ?

- Gerhard! - Bà Hedwig cảnh cáo nó. Nhưng Cassandra thì cười lớn.

Nàng hạ giọng nói nhỏ với con:

- Ờ, chán lắm.. nhưng con đừng nói với ai như thế nhé.

Nó bỗng nói:

- THấy má đẹp ghê lắm!

Nàng hôn hai má bụ bẫm của nó và bảo:

- Giỏi lắm. Thôi con đi ngủ. Con có ôm chó bông để ngủ không?

- Bà Hedwig bảo không được.

Nàng nhìn bà ta và mỉm cười bảo:

- Cho cháu ôm ngủ.

- Vâng, thưa bà.

Gerhard tươi hẳn nét mặt. Cassandra hỏi Ariana:

- Con có ôm mèo bông ngủ không?

- Dạ có.

Kassandra hôn con gái, vẫy tay cho cả hai con rời đi ra, khép cửa lại.

Kassandra xuống vừa tới chân cầu thang thì những người khách đầu tiên cũng vừa tới, nàng kịp cùng Walmar đón họ.

Đây là bữa tiệc thịnh soạn, có rượu Pháp rất sang. Thực khách toàn nói chuyện về ngân hàng, du lịch. Không nói chuyện con cái hay chính trị, mặc dầu đó là năm 1934, Tổng Thống Von Hindenburg vừa chết và Hitler đã lên làm Quốc Trưởng. Ngân hàng rất quan trọng cho ông ta nên ông ta duy trì địa vị các nhà ngân hàng như cũ. Hitler không hề động đậy gì đến ngành ngân hàng. Vì thế nhiều nhà ngân hàng bằng lòng với Đế chế của Hitler.

Walmar tuy không thích Hitler nhưng cũng chia sẻ quan điểm của một số người vừa nói. Ông ngạc nhiên hết sức khi Nazi nắm được quyền hành, ông báo với bạn ông rằng thế nào cũng có chiến tranh. Tuy nhiên họ không bàn nhau trong bữa tiệc.

Đến một giờ rưỡi khuya người khách chót mới ra về. Ông Walmar quay qua nhìn Cassandra, vừa ngáp vừa nói:

- Em ạ, bữa tiệc rất thành công. Anh thích món vịt hơn món cá.

- Thế à? - Nàng ghi nhớ để sáng hôm sau dặn người trưởng bếp. Lúc hai vợ chồng bước lên lầu, ông hỏi:

- Tối nay em có hài lòng không?

- Dĩ nhiên em hài lòng. Thế còn anh?

- Bữa tiệc ích lợi lắm. Vụ làm ăn ở Bỉ có lẽ suôn sẻ. Tối nay có Hofmann đến, anh rất vui lòng.

- Vâng. Nếu anh thấy thành công thì em rất vui.

Nàng lặng lẽ đi bên ông. Nàng nghĩ là đối với Walmar hay với Dolff, mục đích của nàng cũng là cố vũ sự nghiệp của họ. Nàng nói:

- Em thấy bà vợ Hoffmann rất đẹp.

Walmar nhún vai. Lúc lên tới đầu cầu thang ông đứng lại, nhìn nàng, và mỉm cười bảo:

- Anh không thấy bà ấy đẹp gì lắm. Anh nghĩ là em làm cho anh thấy ai cũng xấu, khi nhìn lại em.

- Cám ơn anh. - Nhưng nàng thoáng thấy một nỗi buồn mênh mông trong mắt Walmar.

Họ đứng một lát lâu. Hình như khó xử. Ngày thường, ông dùng bữa tối xong, lặng lẽ một mình lên phòng đọc sách, dễ dàng thôi. Nhưng những bữa có tiệc như thế này, khi hai người cùng đi lên cầu thang rồi chia tay nhau ai về phòng nấy thì buồn vô hạn, vì họ biết trong tâm họ sẽ không gặp nhau ân ái như trước đây nữa. Rất khó nói lời chúc trong đêm.

Cuối cùng Walmar mỉm cười dịu dàng nói:

- Lúc sau này trông em rất đẹp, sức khỏe em có vẻ tốt hơn trước phải không?

- Vâng, em thấy khỏe hơn trước. - Nhưng nàng nhìn chỗ khác, không nhìn vào mắt ông. Hai người yên lặng nghe đồng hồ đổ nhạc chuông hai giờ kém mười lăm phút.

- Thôi khuya lắm rồi, em đi nghỉ. - Ông hôn nàng rồi yên lặng đi về phòng ông.

- Chúc anh ngủ ngon. - Nàng nói theo, rồi đi về phòng mình..

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Dolff và Kassandra đi bộ dọc theo bờ hồ ở Charlottenburger Scholoss, gió lùa quanh chân họ. Chiều nay công viên vắng ngắt. Bọn trẻ đã vào trường, còn các cặp tình nhân hay mấy bà già cho chim ăn cũng không muốn ra công viên một buổi chiều lạnh thế này. Riêng Dolff và Kassandra thì thấy hạnh phúc trong cảnh vắng lạnh như thế. Anh nhìn qua nàng và hỏi:

- Em có ấm không?

Nàng cười lớn:

- Trời này mà ấm hả anh? Chắc không quá!

Anh nhìn chiếc áo choàng lông thú rất đẹp của nàng và nói:

- Chắc chắn là em phải ấm chứ!

Chiếc áo choàng gần phủ đất, chiếc nón rộng vành cũng phủ gần kín mái tóc vàng của nàng. Đôi má nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh sáng. Anh đưa tay quàng vai nàng. Trời đang vào tháng Chạp. Hai người đã thân thiết nhau hơn tám tháng qua. Kassandra hỏi:

- Viết xong tác phẩm rồi, bây giờ anh cảm thấy thế nào?

- Tựa như anh thất nghiệp vậy!

- Anh có lưu luyến các nhân vật không anh?

- Phải rồi, lúc đầu anh nhớ lắm. - Anh hôn lên trán nàng rồi tiếp:

- Nhưng đi với em thì không còn nhớ gì nữa cả. Bây giờ mình về nhà được chưa? - Nàng gật đầu. Hai người vội vã trở về nhà anh.

- Em uống trà nhé? Em có biết là em đến đây làm cho ngôi nhà của anh đẹp lên biết bao không?

Nàng không trả lời mà hỏi lại:

- Thế anh có biết là mỗi khi đến đây là em thấy căn nhà anh nó dễ thương biết bao không?

Bây giờ Cassandra đã quen với tội lỗi của nàng mất rồi. Nàng đã trở nên yên lòng khi tình cờ cách đây mấy tháng biết được rằng một bà cô của nàng, chị của cha nàng, cũng có một người tình kiểu như thế này trong khoảng ba mươi hai năm, không ai hay biết! Có lẽ số phận nàng cũng như bà cô ấy vậy! Sống đem lại nguồn vui cho cả Dolff và Walmar.. Có gì kinh khủng không? Có ai đau khổ đâu?... Chỉ có mỗi khi đùa với các con thì nàng cảm thấy có chút gợn đớn đau..

Dolff bỗng hỏi:

- Em nghĩ gì mà trầm tư thế?

- Ồ không, em nghĩ về chuyện chúng mình. - Nàng vừa pha thêm trà cho Dolff vừa thấy không khí ở đây dễ chịu khác hẳn với khi ở nhà nàng, pha trà mời bạn bè cũng có ông đầu bếp Berthold hầu bên cạnh.

- Nghĩ chuyện chúng mình mà em trầm ngâm đến thế à, có gì nghiêm trọng không?

- Nhiều khi em thấy chuyện này quan trọng lắm.

Anh nhìn nàng và bảo:

- Vâng, anh hiểu. Anh cũng vậy nữa. - Và bỗng nhiên anh muốn nói cùng nàng một điều mà anh chưa hề nói. Anh bảo:

- Em ạ, em biết không, nhiều khi anh muốn có một thay đổi gì đó để anh được có em mãi mãi...

- Còn bây giờ thì sao?

- Anh biết làm sao để có em mãi mãi được?

Nàng mỉm cười nhìn anh và nói:

- Em vẫn thích như thế này hơn! Dolff ạ, đây chính là phần đời quan trọng của em.

Cuộc sống của hai người thay đổi rất nhiều từ khi họ đan díu nhau. Nhưng chính Dolff ý thức rõ sự thay đổi này hơn là Cassandra. Vì cuộc sống của anh thay đổi mạnh hơn của nàng.

Kassandra bỗng nói:

- Nào, cho em biết nhà xuất bản họ nói cuốn sách anh ra sao?

- Không có gì em ạ!

- Họ không thích à? - Nàng có vẻ ngạc nhiên. Cuốn sách anh viết rất tuyệt vời. Nàng đã đọc hết vào những chiều nằm trong giường với anh. Nàng hỏi:

- Họ bảo sao?

- Họ nói chưa chắc họ xuất bản được!

- Có họa họ điên à? Thế họ không nhớ đến sự thành công của tác phẩm trước đó của anh sao?

- Không liên quan gì nhau!

Anh đứng dậy, đặt chén trà vào đĩa. Cassandra nói:

- Dolff, em không hiểu gì cả!

- Anh cũng chẳng hiểu nốt. Nhưng anh nghĩ rồi chúng ta sẽ hiểu...

- Nghĩa là sao anh?

- Thế em có ý niệm gì về những việc đang xảy ra trên quê hương chúng ta không?

- Anh muốn nói Hitler ấy à? Ồ, thì dân chúng sẽ chán ghét, và ông ta sẽ bước xuống thôi!

- Em nghĩ thế à? Chồng em có nghĩ thế không?

Nàng giật mình khi Dolff hỏi vậy. Nàng đáp:

- Em không biết. Ông ấy không nói gì với em. Mà em thấy những người đảng hoàng thì rõ ràng họ không thích Hitler anh ạ. Tuy nhiên em nghĩ là ông ta không đến nỗi nguy hiểm như nhiều người đang nghĩ...

- Thế thì em điên rồi Cassandra! - Chưa bao giờ anh nói với nàng như thế. Nàng thấy rõ cơn giận trong mắt anh. Anh tiếp:

- Em biết tại sao nhà xuất bản không xuất bản sách của anh không? Không phải tại ông ta không thích, hoặc sợ bán không được đâu! Mà chỉ vì cái đảng của Hitler...

Anh buồn bã nhìn nàng lát lâu mới nói:

- Chỉ vì anh là người Do Thái, Cassandra a....

Anh hạ giọng:

- Nếu Hitler mà nắm toàn quyền rồi thì không có đất cho người Do Thái của anh, Cassandra ạ! Đừng nói đến chuyện in tác phẩm.

- Có mà điên à! - Nàng không tin Dolff nói. Đây là chuyện mà anh chưa hề bao giờ nói cùng nàng. Anh ít khi nói về nguồn gốc Do Thái của anh. Thảng hoặc có lúc anh nói sơ qua thì Cassandra lấy làm thú vị vì như thế có một chút gì ngoại lai, rất thích. Tuy nhiên nàng không quan tâm gì cả. Riêng Dolff thì càng ngày càng thấy rõ tính chất quan trọng trong nguồn gốc của anh.

Kassandra nói:

- Không chắc thế đâu anh ạ!

- Không chắc à? Có mấy người bị rồi đó! Những người nào gốc Do Thái thì bài không in được, sách không xuất bản được. Thậm chí gọi điện thoại hỏi họ cũng không thèm trả lời. Anh biết mà, Cassandra!

- Thế thì mình đưa nhà xuất bản khác đi anh!

- Ở đâu? Bên Anh? Bên Pháp? Nhưng anh là dân Đức, anh muốn sách anh được xuất bản ở đây!

- Thế thì mình tìm cách xuất bản ở đây. Đâu phải tất cả các nhà xuất bản đều điên sao anh?

- Họ đâu có điên. Họ khôn hơn chúng ta tưởng em ạ. Họ thấy trước được những gì sẽ tới, và họ sợ....

Kassandra thở dài, cầm tay Dolff và nói:

- Mà dẫu có đúng như thế, thì tình trạng sẽ không mãi mãi đâu anh ạ. Nếu thấy Hitler không gây rắc rối gì thì họ sẽ trở lại in sách của anh thôi.

- Điều gì làm em nghĩ thế?

- Thì em thấy quyền lực vẫn còn ở trong tay những người chính đáng. Rường cột nước này là các ngân hàng của những dòng họ chính thống. Họ không theo những chuyện nhảm nhí Hitler để ra đâu! Các tầng lớp dưới có thể theo ông ta, nhưng họ là ai?

- Như em nói, các dòng họ chính thống không thuận theo Hitler, nhưng nếu họ không nói ra để chống lại ông ta thì cũng như không. Có điều em nhầm. Họ không còn nắm quyền lực trong nước nữa đâu em. Mà quyền lực đã vào tay những kẻ xưa nay không có quyền lực gì cả đấy! Họ hợp lại mà thành quyền lực. Dân chúng thì đã chán các dòng họ chính thống rồi em ạ. Dân chúng đang tin từng lời Hitler nói. Họ tin là họ đã tìm ra vị chúa mới! Và nếu họ hợp lại thì họ là sức mạnh, là quyền lực trong nước!

Nàng nghe Dolff nói mà hoảng kinh. Không! Không thể như Dolff nói được...

Nàng đứng lên, mỉm cười, đưa tay lùa vào ngực anh mà bảo:

- Hy vọng là mọi chuyện không ghê gớm như anh nói.

Anh hôn nàng và dẫn nàng lên lầu trên. Nàng không hỏi thêm gì anh nữa. Nàng biết Dolff là tác giả lớn, Hitler không thể có thành kiến được với Dolff Sterne.

Chiều hôm đó Cassandra vừa lái xe về Grunewald vừa nghĩ ngợi triền miên. Nỗi lo của Dolff đã lây qua nàng. Buổi tối nàng cũng không buồn lên thăm các con nữa. Nàng nằm lặng trong phòng. Nếu Dolff nói đúng thì sao? Nàng vào phòng tắm mở nước ấm đầy bồn và ngâm mình hồi lâu. Nàng cảm thấy vô lý. Sách của Dolff sẽ được xuất bản. Anh sẽ được giải thưởng như đã từng được. Các văn nghệ sĩ nhiều khi suy nghĩ điên điên.

Nàng đang suy nghĩ bỗng có tiếng gõ cửa. Nàng hỏi ra:

- Anh Walmar hả? Em đang tắm.

- Khi nào tắm xong em qua phòng anh có tí việc!

Giọng ông ta có vẻ nghiêm trọng. Nàng bỗng thấy lo sợ kỳ lạ. Nàng hỏi ngay:

- Anh vào phòng em đi, em ra ngay.

- Thôi. Nhớ qua anh trước giờ ăn tối.

Giọng ông hình như có vẻ lo lắng chứ không giận dữ.

- Em qua ngay đây!

- Tốt lắm.

Nàng vội ra khỏi bồn tắm. Trang điểm qua loa chỉ vừa đủ đẹp, rồi qua gõ cửa phòng Walmar. Ông bảo:

- Em vào đi. - Walmar đang ngồi trong chiếc ghế bành da, đang đọc bản báo cáo gì đó. Ông để ngay xuống và nhìn nàng nói:

- Trông em xinh lắm!

- Cám ơn anh. - Nàng nhìn vào mắt Walmar, thấy nỗi buồn đau cố hữu. Nàng muốn bước tới vuốt ve ông để ông yên lòng. Nhưng nàng bỗng thấy ông có gì rất lạ, ông đứng lên, rồi bảo:

- Em ngồi xuống đi.

Nàng quay mặt vào lò sưởi vờ để sưởi ấm. Có lẽ ông đã biết. Rồi ra nàng phải chọn thôi. Nàng chọn ai bỏ ai? Nàng cần cả hai, cả Walmar và cả Dolff...

- Kassandra..

Nàng quay lại và nói khe khẽ:

- Vâng.

- Anh có chuyện phải nói với em... - Ông có vẻ khổ sở lắm, nhưng không thể ngừng lại được. - Điều này thật khổ cho anh phải nói cùng em, và anh chắc em cũng chẳng thích gì...

Nàng nghe tim mình đập thình thình. Cuộc đời nàng thế là hết. Kết cục đã đến. Walmar tiếp:

- Nhưng anh phải nói với em. Về em, và vì sự an toàn cho em. Và có lẽ vì sự an toàn cho chúng ta.

- Vì sự an toàn của em?

- Nghe anh nói! - Ông lại ngồi xuống ghế. Nước mắt long lanh trong mắt ông. - Anh biết... anh được biết rằng.. trong mấy tháng qua.. em đã dính líu vào... một tình huống khó xử.. - Cassandra nhắm mắt lại - Anh muốn em hiểu rằng... Anh không phải là người không có tình cảm.

- Ô, Walmar.. - Nước mắt lăn trên gò má nàng. - Em không muốn...

- Khoan đã. Em hãy nghe anh nói. Điều anh sắp nói là rất quan trọng. Anh cũng muốn em hiểu rằng tình huống của em đã lỡ. Nhưng anh rất yêu em. Anh không muốn mất em. Dù em nghĩ về anh thế nào chẳng nữa.

Kassandra lắc đầu. Nàng rút khăn tay hỉ mũi và lau nước mắt, nàng nói:

- Em rất kính trọng anh, Walmar. Và em cũng yêu anh nữa.

- Thế thì nghe anh nói. Em phải chấm dứt việc... gặp gỡ người bạn của em. - Nàng nhìn Walmar, kinh hãi thật sự.

Walmar tiếp:

- Anh lớn hơn em hai mươi chín tuổi. Anh không phải là một người khờ. Những chuyện như thế này cũng hay xảy ra và gây đau thương cho tất cả mọi người dính líu vào đấy. Nhưng nếu khéo léo xử sự thì có thể vượt qua. Tuy nhiên điều anh muốn nói với em ở đây, không phải do liên hệ đến hôn nhân của chúng ta, hay có hại gì cho anh, mà chính là cho em đấy. Em nên chấm dứt việc gặp... Dolff. Cho dù em chưa có chồng, cho dù em còn tự do, thì em cũng không nên liên hệ với anh ta nữa...

Nàng bỗng đứng lên, tất cả lòng kính yêu và biết ơn Walmar bỗng tan biến ở nàng. Nàng hỏi tới:

- Sao thế? Vì anh ta là nhà văn à? Vì anh nghĩ anh ta là một kẻ lang thang à? Lạy chúa, Walmar ạ, thật ra anh ta là một người đàn ông kỳ lạ đấy!

Walmar chỉ ngồi giữa ra ghế, thờ dài. Rồi nói:

- Em đừng tưởng anh hẹp hòi đến cái độ không chấp nhận được nhà văn và nghệ sĩ. Không bao giờ anh thiên cận đến thế, Cassandra ạ. Em có thể nhớ lại đi. Còn điều anh đề cập hôm nay thì hoàn toàn khác. Anh nói với em rằng... - Ông chồm tới phía nàng một chút - rằng em không nên cho người ta biết là em quen người đàn ông ấy, em đừng cho người ta thấy là em đến nhà anh ta, không phải anh ta là một nhà văn, mà vì anh ta là.. người Do Thái em ạ! Và anh thật cũng đau lòng mà nói cho em biết rằng sự việc đang xảy ra trong nước ta là đáng ghê tởm, nhưng nó đang xảy ra thật em ạ. Và vì em là vợ anh, là mẹ các con anh, anh không muốn thấy em bị sát hại hay bị bỏ tù! Em hiểu chứ! Khi thật! Em hiểu mức quan trọng chứ?

Kassandra nhìn sững Walmar như không tin. Rõ ràng là Walmar nói tiếp cơn ác mộng mà Dolff vừa nói với nàng chiều hôm ấy. Nàng hỏi:

- Anh nghĩ là họ sẽ giết Dolff phải không?

- Anh không biết họ sẽ làm gì. Sự thật là anh không biết anh đang nghĩ gì nữa! Nhưng bao lâu chúng ta cứ sống bình lặng, đứng ngoài những điều xảy

ra, thì chúng ta được an toàn. Em, Ariana và Gerhard được an toàn. Còn anh chàng kia thì không an toàn. Cassandra ạ, xin em hiểu...

Ông cầm tay nàng và nói tiếp:

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh ta, thì em đừng dính líu vào.. Nếu ở vào thời điểm khác, sự việc xảy ra khác, thì dẫu anh biết việc em đang làm là gây cho anh đau đớn, anh cũng sẽ làm ngơ cho em. Nhưng bây giờ thì không thể. Anh phải ngăn em lại. Và chính em phải ngưng lại...

Nàng sợ quá đến nỗi không khóc được. Mức độ quan trọng thật rõ ràng. Nàng hỏi:

- Thế anh ta sẽ ra sao?

Walmar lắc đầu:

- Không thể giúp anh ta được gì. Nếu anh ta khôn ngoan thì nên rời nước Đức sớm. - Walmar nhìn Cassandra một lát rồi bảo:

- Em nên bảo cho anh ta biết như thế.

Kassandra ngồi nhìn ngọn lửa trong lò sưởi chẳng biết phải nói gì. Một điều nàng biết chắc là nàng sẽ không bao giờ lìa bỏ Dolff.

Nàng nhìn qua Walmar, thấy đôi mắt ông vẫn hiền từ. Nàng bước tới hôn ông và nói:

- Cám ơn anh đã quá tốt. - Quả thật ông ta là người lạ thường. Tự nhiên nàng thấy yêu ông ta kỳ lạ sau bao năm tưởng đã lụi tắt. Nàng nhìn ông và hỏi lại:

- Sự thật tệ hại thế sao anh?

Ông ta gật đầu:

- Anh nghĩ là còn tệ hại hơn nữa. Chúng ta chưa biết hết được đâu. Nhưng rồi chúng ta sẽ rõ.

- Em vẫn nghĩ là tình trạng sao đến mức loạn như thế được.

Nàng đứng lên, sắp về phòng riêng. Walmar hỏi lại:

- Em có làm như anh yêu cầu không, Cassandra?

Nàng muốn hứa với ông là sẽ làm theo lời ông. Tuy nhiên bây giờ ông đã biết cả, thì nàng thấy cần nói thật ý nghĩ của nàng hơn, Cassandra đáp:

- Em chưa biết!

- Em không có cách nào khác đâu! - Giọng ông có vẻ giận. Ông tiếp:

- Cassandra, anh cấm em... - Nhưng nàng đã đi ra ngoài.

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sáu tuần sau, một người bạn của Dolff mất tích. Anh ấy cũng là nhà văn, tuy không nổi tiếng như Dolff nhưng cũng đã gặp khó khăn khi xuất bản tác phẩm mới đây. Người bạn gái của anh ấy đã gọi điện thoại báo cho Dolff ngay lúc hai giờ sáng. Chị ta kể là đi thăm mẹ chị ta ở Munich về thì thấy nhà cửa tan hoang, Helmut - tức anh bạn của Dolff - đã không có nhà, mà có vết máu trên nền nhà. Tập bản thảo thì tung toé khắp phòng. Hàng xóm nói có nghe tiếng la hét...

Dolff đã đến nơi và chở chị ta về nhà anh. Hôm sau chị ta cùng em gái đi tị nạn.

Lúc Cassandra đến nhà Dolff xế sáng hôm đó thì nàng thấy anh đang trong tình trạng rất thất vọng, và gần như điên lên vì sự mất tích của Helmut. Anh nói:

- Cassandra, anh không thể hiểu được. Dần dần rồi cả cái đất nước này điên lên mất. Tựa hồ như một thứ độc dược đang ngấm qua các huyết quản của đất nước. Cuối cùng sẽ đến tim và sẽ giết chúng ta..

- Nghĩa là thế nào?

- Thế còn thế nào nữa! Trước sau cũng xảy đến tương tự cho anh thôi...

- Đừng có nói đại, anh! Helmut không phải là một tiểu thuyết gia. Ông ta viết phê bình, công khai chỉ trích Hitler từ lúc Hitler lên nắm quyền. Còn anh là khác. Làm sao người ta có thể có vấn đề với một tiểu thuyết gia được!

- Anh không thấy có gì khác nhau giữa anh và Helmut cả Cassandra ạ. Anh cảm thấy không còn an toàn trong nhà anh nữa. Anh có vẻ như chờ đợi nó có thể xảy ra bất cứ ngày nào...

- Dolff.. anh phải suy nghĩ cho có lý chứ. Không thể xảy đến cho anh như Helmut được. Ai cũng biết tiếng của anh mà. Họ không thể ngày một ngày hai làm gì được anh đâu!

- Sao không? Ai ngăn họ? Em à? Ai ngăn họ nào? Rõ ràng chẳng ai ngăn được họ. Chúng ta làm được gì cho Helmut nào? Chẳng làm gì được. Hoàn toàn chẳng làm gì được.

- Thôi được, vậy anh qua Thụy Sĩ đi. Ở đấy có thể xuất bản được anh ạ. Và anh sẽ được an toàn.

- Cassandra, anh là một người Đức. Đây là quê hương của anh. Anh có quyền ở đây như mọi người Đức. Tại sao anh lại phải ra đi?

- Khi thật, thế anh kể chuyện Helmut cho em nghe làm gì?

- Để em thấy là đất nước đang tự hủy và giết hại công dân!

- Nhưng anh không ngăn được! Nếu anh tin chắc sẽ xảy ra như thế, thì anh phải ra đi trước khi bị hại chứ!

- Thế còn em, Cassandra? Em ở lại đây và tưởng rằng mọi chuyện đó sẽ không động được đến em à?

- Em không biết... Em chẳng biết... Em chẳng còn biết cái gì nữa cả! Em không hiểu chuyện gì cả. - Thật vậy, Cassandra đối diện với Walmar và Dolff, mà vô cùng tuyệt vọng. Nàng nghĩ mọi chuyện không có gì thay đổi thì họ lại cho nàng thấy mọi chuyện đang thay đổi hoàn toàn...

Dolff còn ngồi nói những chuyện gì đó mà Cassandra thấy chẳng khớp với nhau, chuyện này chen qua chuyện nọ gần nửa tiếng đồng hồ. Nàng bèn hỏi:

- Thế thì anh muốn em làm gì nào? Em có thể làm gì được cho anh bây giờ?

- Chẳng làm gì được.. Khi thật... Chẳng làm gì được đâu! - Và anh ứa nước mắt nhớ thương Helmut. Anh vừa khóc vừa ôm chặt Cassandra trong vòng tay.

- Lạy chúa tôi.. Cassandra. Lạy Chúa...

- Anh.. em yêu anh.. - Nàng cứ ngồi ôm Dolff như thế cả tiếng đồng hồ, mà nỗi sợ cứ dần tăng lên trong xương tủy của nàng. Nếu Dolff bị mất tích trong đêm? Nếu nàng sẽ là cô bạn gái của Helmut? Không... Không thể xảy ra như thế cho Dolff, cho nàng... Không, chuyện đó không thể xảy ra cho họ....

Buổi chiều đó khi trở về nhà muộn thì nàng thấy Walmar đang đợi nàng ở phòng khách. Ông ra dấu cho nàng theo ông vào phòng riêng, đóng kỹ cửa lại và nói:

- Cassandra, không được nữa rồi em ạ.

- Em không muốn bàn cãi nữa. Lúc này không thể bàn luận gì cả.

- Chẳng còn lúc nào khác. Nếu em không nghe lời anh thì anh phải đưa em đi ở chỗ khác thôi.

- Em không đi đâu cả. Bây giờ em không thể bỏ anh ta. - Nói như vậy là nàng đã rơi vào chỗ cuồng điên lắm rồi. Nhưng nàng không biết làm sao hơn. Trong đời nàng, nàng đã đánh mất nhiều thứ: mất những ước mơ được thành nghệ sĩ, mất ý nghĩa làm mẹ đích thực. Nàng không thể mất Dolff..

Nàng nhìn Walmar và nói:

- Walmar, em không biết phải làm sao. Thật khó tin những điều em nghe được. Chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta? Cho nước Đức? Phải chăng "y" đã gây ra mọi sự?

- Có lẽ "y" đã gây ra được một cơn say điên mà bấy lâu nằm kín trong đầu óc dân tộc ta. Có lẽ toàn dân Đức đang mong chờ một người lãnh đạo họ, và y đến đúng lúc.

- Không có ai chặn y lại được sao?

- Có lẽ đã quá chậm mất rồi. Y đã xúi giục được dân chúng rồi. Y hứa hẹn cho sự tiến bộ giàu sang và thành tựu. Những ai chưa được các thứ đó thì dĩ nhiên say mê y. Không chống lại nổi!

- Còn chúng ta thì sao?

- Chờ xem. Nhưng anh bạn của em thì không thể chờ được đâu. Bây giờ em phải về ở với mẹ tôi vài hôm. Em suy nghĩ đi. Em sẽ xa cả tôi và bạn em một ít lâu.

Nhưng nàng không muốn thế. Và Walmar cũng biết nàng không muốn bỏ Dolff. Nàng bảo:

- Em sẽ suy nghĩ. - Nhưng Walmar biết nàng sẽ không chịu đi đâu cả. Trong cuộc đời gần sáu mươi năm qua lần đầu tiên Walmar thấy mình là một kẻ chiến bại. Ông đứng dậy đi ra ngoài. Nàng nhìn theo, bỗng đưa tay chơi với kêu ông:

- Walmar... Anh đừng như thế.. Em rất khổ...

- Anh cũng vậy... Việc em làm sẽ hại em.. Và sau đó sẽ hại tất cả chúng ta, cả các con nữa...

Nhưng Cassandra không tin lời Walmar nói...

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vào tháng hai thì Walmar và Cassandra phải tham dự một cuộc khiêu vũ mùa xuân. Thời tiết còn lạnh giá. Cassandra mặc chiếc áo choàng nhưng màu trắng rất sang trọng. Được giáo dục từ nhỏ không biểu lộ đau thương khỏi phòng kín của mình, nên mặc dù chuyện giữa nàng và Walmar cùng Dolff đang làm nàng rối bời, nàng cũng đóng vai trò dịu dàng hoàn hảo và khiêu vũ rất đẹp với các bạn của Walmar.

Một ông chủ ngân hàng tỏ lời tán tụng nàng:

- Frau Gotthart, bà như một công chúa xứ tuyết!

- Cám ơn ông. Chắc ông quen chồng tôi lâu?

- Vừa quen thôi ạ. Gặp nhau qua công việc vài lần. Nhưng hoạt động của tôi lúc sau này là phụ tá lãnh đạo của chúng ta thiết lập nền tài chính của Đế Tam Đế Chế.

Kassandra hơi giật mình, nhìn ông ta và hỏi:

- Như vậy chắc ông bận lắm?

- Vâng, còn bà?

- Tôi thì bận chồng con hầu hết thì giờ ạ!

- Còn ngoài ra? Chắc bà sưu tầm nghệ thuật?

Ông ta mỉm cười vui vẻ, nhưng Cassandra thấy đôi mắt ông ta có một cái gì lạnh giá. Ông ta tiếp:

- Tôi thì không có nhiều thì giờ để ý đến nghệ thuật. Và lại bà cũng biết đấy, quan niệm của chúng ta về nghệ thuật cũng thay đổi với Đệ Tam Đế Chế này rồi.

- Thế ạ? - Nàng cảm thấy ớn lạnh. Phải chăng người đàn ông này gián tiếp báo cho nàng biết về số phận Dolff. Hay tại vì nàng sợ, nên ai nói gì cũng giật mình?

- Vâng ạ, bà thấy đấy... chúng ta có những nghệ sĩ không còn thích hợp, có những người cầm bút tư tưởng bệnh hoạn. Tất cả phải thay đổi thôi!...

Rõ ràng là ông ta ám chỉ Dolff rồi còn gì nữa!

Kassandra tự nhiên giận dữ. Nàng nói:

- Thì đã thay đổi rồi đấy. Người ta đâu có in các tác phẩm của tác giả cũ nữa, phải vậy không?

Bản nhạc gần chấm dứt, Kassandra nhẹ người, mong cho hết mau, nhưng hình như người khách lạ này còn muốn nói thêm gì đấy, ông ta bảo:

- Frau Gotthard, bà đừng bận tâm gì những chuyện thay đổi ấy!

- Vâng ạ!

- Thế thì hay lắm.

Ý ông ta nói gì?

Trên đường về nàng muốn kể cho Walmar nghe những điều ông khách ấy nói, nhưng nàng sợ làm Walmar giận.

Hôm sau gặp Dolff, nàng thấy anh ta đã trở lại bình tĩnh hơn trước, nên cũng không kể lại câu chuyện ấy nữa. Còn Dolff thì quyết định là anh nhất thiết phải viết những gì cần viết, dù họ có xuất bản cho anh hay không. Dù

anh có chết đói anh cũng giữ vững lập trường. Không ai đuổi được anh ra khỏi tổ quốc được. Anh có quyền được ở lại đất nước này dù anh là gốc Do Thái.

Dolff bảo Cassandra:

- Mình đi dạo một chút đi em!

- Vâng, em thích lắm.

Họ đi loanh quanh trên bờ hồ, gặp lại các trẻ em đùa giỡn vô tư, tuy nhiên các người đi dạo khác thì hình như đầy vẻ ưu tư cho những ngày sắp tới.

Dolff vừa đi vừa cầm tay Cassandra và nói:

- Em biết anh thường nghĩ về em thế nào không?

- Thế nào?

- Anh nghĩ rằng em là một phụ nữ kỳ lạ, bí mật và có một nét huyền diệu, làm cho anh sống với em một ngày thôi là cũng nhớ mãi suốt đời!

- Bây giờ đây thì anh có hạnh phúc không? - Nàng đi sát vào Dolff.

- Chắc không còn lúc nào anh thấy hạnh phúc hơn lúc này nữa! Còn em, năm qua em có gặp khó khăn gì nhiều không?

- Chẳng khó khăn gì đâu! Em thấy cuộc sống dễ thương hơn là đăng khác! Em mong muốn được như thế này đây.

Thật vậy, nàng rất sung sướng vào những buổi chiều sống với Dolff. Anh nói:

- Cassandra, em chiếm cả tâm hồn anh. Mãi mãi. Kể cả khi anh chết, hồn anh cũng ở bên em.

- Đừng nói những câu gở như thế.

- Anh nói là lúc anh đã tám mươi tuổi ấy chứ! Anh sẽ không đi nơi nào không có em.

Nàng mỉm cười, rồi cả hai cùng đi nhanh về lại nhà anh, lên phòng anh, ái ân say đắm. Cassandra nằm cuộn trong tay Dolff và ngủ thiếp đi. Cả hai đều chìm đắm vào giấc ngủ chiều êm ái.

Lúc Dolff thức giấc thì anh nghe có tiếng động lạ Ở dưới nhà. Anh ngồi ngay dậy. Cassandra bị động cũng mở mắt và ngồi dậy theo. Anh lấy chân đập qua người nàng, rồi vói áo quần choàng vào người. Vừa lúc đó bốn kẻ mặc đồng phục đã đẩy cửa bước vào. Dolff kêu:

- Gì thế này?

Bốn người lạ chỉ cười. Rồi một người chụp lấy tay anh, phun nước miếng vào mặt anh và bảo:

- Nghe tên Do Thái nói chứ gì?

Rồi một tên nữa nắm chặt hai tay anh. Tên thứ ba thoi vào bụng anh thật mạnh. Anh đau đớn gập người lại. Tên kia lại đá vào đít anh. Còn tên thứ tư thì quan sát căn phòng. Y giật mạnh tấm chăn và thấy Cassandra đang trần truồng. Y kêu:

- A một người đẹp. Nào ngồi dậy!

Nàng kinh hãi, run bần người, nhìn Dolff. Cả bốn tên đều nhìn nàng chăm chăm. Tên thứ tư bảo:

- Đưa thằng kia ra ngoài. Còn nếu nó muốn xem thì cho ngồi lại.

Dolff biết ngay chuyện gì. Anh la lên:

- Không được động đến cô ta.

- Sao không được, thưa Ông- Tác- GiảĐanh- Tiếng? Cô ấy bị bệnh lậu à?

Cả bốn tên cùng cười lớn. Rồi ba tên kia kéo Dolff xuống lầu. Cassandra nghe anh kêu tên nàng liên hồi, nhưng rồi những tiếng đánh mạnh làm anh tắt tiếng.

Kassandra kinh hãi la lên:

- Các ông giết anh ấy rồi! - Cassandra lúc này chỉ nghĩ đến Dolff. Nàng nhìn trừng trừng tên Trung Sĩ còn đứng lại trong phòng. Tên này nói:

- Giết nó, rồi có sao không? Chẳng mất mát gì cho xã hội cả. Nó chỉ là một thằng Do Thái. Còn em? Em là công chúa Do Thái xinh đẹp phải không?

- Sao các ông dám làm thế? Sao các ông dám giết anh ấy? - Nàng chạy đến bầu vào mặt y. Nhưng y nhanh hơn, tát mạnh vào mặt nàng, và nói:

- Được rồi. Tao sẽ cho mày một bài học, con mụ Do Thái này nhé!

Y rút chiếc nịt, vung lên và quật mạnh ngang ngực nàng. Nàng kêu lên đau đớn:

- Lạy Chúa tôi...

Kassandra bỗng ý thức ngay ra là y đánh nàng, thì y có thể hãm hiếp nàng rồi giết nàng.

Tên Trung Sĩ cầm nịt bước tới, có vẻ như muốn đánh nữa.

Kassandra vội la lên:

- Giấy tờ tôi kia kìa. Tôi là Cassandra von Gotthart. Chồng tôi là chủ tịch ngân hàng Tilden!

Tên đàn ông ngưng lại. Y nhìn nàng nghi ngờ. Rồi y nheo mắt hỏi:

- Và chồng bà không biết bà đến đây à?

Kassandra run rẩy. Nói Walmar biết thì làm nhục Walmar, mà nói Walmar không biết thì nhục nàng. Nàng nói:

- Người quản gia của tôi biết rõ tôi đến đây!

- Hay lắm. Giấy tờ đâu?

- Kia kìa!

Tên Trung sĩ nhảy hai bước đến chụp lấy chiếc ví của nàng, xé toạt ra. Y kéo chiếc băng lái xe, rồi căn cước của nàng ra.

Y bước đến phía nàng với vẻ mặt đáng kinh sợ. Y nhìn nàng một lúc thật lâu. Bỗng y tát tai nàng thật mạnh, bảo:

- Đồ đi! Đồ dơ dáy! Nếu tao là chồng mày tao giết mày ngay! Mà nếu như thế này thì mày cũng sẽ chết như thằng Do Thái kia thôi! Chúng mày dơ dáy quá! Mày làm dơ bẩn nòi giống, dơ bẩn đất nước! Đồ chó cái dơ dáy!

Y bỏ đi. Cassandra nghe tiếng cửa đóng sầm ở dưới nhà. Nàng run như cây sậy, quỳ xuống nền nhà, ôm ngực đau đớn. Hai dòng máu rướm ở ngực nàng. Nàng nằm lăn xuống đấy...

Nàng khóc nức nở hình như cả mấy tiếng đồng hồ. Rồi bỗng nàng thấy kinh sợ. Chúng có thể trở lại phá nhà Dolff! Nàng phải rời đây ngay!

Nàng gượng đứng lên, nhìn lại căn phòng một lần cuối. Nàng thấy còn chiếc áo của Dolff ở trên sàn nhà. Nàng cầm lên áp vào mặt, khóc nức nở

một lúc lâu. Rồi nàng đi vội xuống lầu, chạy như điên cuồng tìm chiếc xe mà nàng đỗ ở xa xa.

Kassandra không biết có nên về nhà không. Nhưng rồi nàng trèo lên xe cứ lái đi như mất hồn. Về tới cổng nàng bò ra khỏi xe, lạng lẽ đi nhanh lên phòng ngủ. Đóng mạnh cửa.. Rồi nằm ngất dưới sàn nhà...

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Khi Cassandra tỉnh lại nàng thấy mình nằm trên giường, có tấm khăn lạnh vắt ngang đầu. Căn phòng mờ tối và có tiếng kêu vù vù hơi lạ. Một lát, nàng nhận ra tiếng kêu vù vù ấy là ở trong đầu nàng. Hình như Walmar đang nhìn nàng, đắp một cái gì ấm ấm lên mặt nàng, và nàng cũng cảm thấy có một vật gì ấm ấm đắp ngang ngực nàng.

Mãi một lúc thật lâu nàng mới nhận ra rõ Walmar, và tiếng vù vù mới hết. Ông Walmar ngồi ở một chiếc ghế gần giường nàng. Ông không nói gì. Nàng cũng vậy. Chỉ thỉnh thoảng ông thay tấm khăn lạnh ngang đầu cho nàng.

Kassandra lại ngủ thiếp đi cho tới khuya mới thức giấc lại, thấy nơi bàn ngủ của nàng có ánh đèn. Walmar vẫn ngồi canh chừng đấy.

Thấy nàng có vẻ tỉnh lại, Walmar hỏi:

- Cassandra, em cho anh biết chuyện gì xảy ra vậy?
- Em làm phiền lụy anh.

Ông cầm tay nàng, lắc đầu bảo:

- Đừng có nói bậy. Kể anh nghe rõ xem nào. Anh cần biết, để lo liệu cho em..

Cô tớ gái Anna lúc chiều tối đã vừa chạy vừa la vào phòng ông rằng bà Frau Von Gotthart đang nằm gần chết trong phòng. Ông đã kinh hãi chạy vào thấy không phải nàng gần chết, mà là bị đánh sao đó. Rồi ông hiểu ra.

Bây giờ ông nhắc:

- Nào, Cassandra, có chuyện gì vậy?

- Nó.. định giết em... hãm hiếp em... Em cho nó biết em là ai.

- Nhưng nó là ai?

- Chúng nó... chúng bắt Dolff.. chúng đánh anh tạ.. chúng kéo anh ta đi..

Nàng bỗng ngồi dậy, nhìn Walmar. Ông ta đưa cho nàng chiếc khăn lông. Nàng tiếp:

- Một đứa ở lại định hãm em... Em bảo... Em bảo... Em không phải Do Thái.

- Đúng rồi. Nếu em không bảo thế thì chúng giết em rồi đấy. Có thể chúng không giết anh chàng kia, nhưng giết em. - Ông ta biết có thể là ngược lại như vậy, nhưng ông cứ nói thế.

- Rồi chúng làm gì anh ta?

Nàng lại khóc. Hồi lâu Walmar bảo:

- Thôi em ngủ đi. Anh sẽ ở đây với em. - Rồi ông tắt đèn.

Sáng hôm sau khi nàng tỉnh dậy thì ông đã trở về phòng của ông để nghỉ. Trong đêm ông đã suy nghĩ nhiều và quá buồn. Người nào đánh nàng đấy thật đã đánh thẳng tay không nhân nhượng. Ông cảm thấy thật là kinh rợn. Đây là quân của Đệ Tam Đế Chế. Phải chăng chúng đang nhắm đến mục đích đánh người như thế đấy? Đánh người và hãm hiếp phụ nữ, kiếm ta nghệ sĩ? Ông thấy nhục nhã, và tự dưng cũng thấy tội cho Dolff.

Lúc ông rời Cassandra để về phòng tắm rửa và uống cà phê xong, ông xem qua bao buổi sáng. Ông để ý tìm xem có tin nói gì về "tai nạn" của

Dolff không. Đó là kiểu của chúng nó, giết người và bảo là tai nạn. Nhưng chẳng thấy tin gì.

Lúc Walmar trở lại phòng Cassandra thì nàng đang nằm nhìn lên trần nhà, đôi mắt lác thần. Nàng nghe bước chân ông lại gần nhưng vẫn không nhìn qua ông.

Ông hỏi:

- Em thấy khỏe chưa?

Nhưng nàng chỉ nhìn trần nhà. Ông lại hỏi:

- Em cần gì, anh lấy cho em? Em thử tắm nước ấm, chắc khỏe lại..

Nhưng nàng lắc đầu và nằm im. Lúc lâu sau mới nhìn qua ông và hỏi:

- Nếu họ giết anh và các con thì làm sao?

- Đừng nói bậy. Sao họ lại giết mình? - Nhưng Cassandra thì nghĩ là họ có thể làm bất cứ gì. Họ kéo người ta ra khỏi giường, dẫn đi, hoặc giết.

Walmar bảo:

- Cassandra.. Chúng ta không sao đâu. - Tuy nói vậy chứ Walmar cũng biết là không ai còn an tâm nữa cả.

Kassandra đáp:

- Anh nói thế không đúng đâu. Chúng sẽ giết anh đấy. Vì rằng em đã cho chúng biết em là ai. Có lẽ chúng sẽ kéo đến đây...

- Không đâu! Em yên tâm. Anh là một người làm ngân hàng. Họ cần anh. Họ không hại anh và gia đình mình đâu. Hôm qua em cho họ biết em là ai thì họ đã cho em về đấy!

Nàng yên lặng gật đầu. Nhưng cảm thấy không an toàn gì nữa cả. Nàng lặp lại:

- Em làm phiền lụy anh!

- Thôi đừng nói nữa. Qua rồi. Thật là cơn ác mộng. Song đã qua rồi. Em hãy tỉnh lại đi!

Nhưng Dolff đã mất rồi, Cassandra vẫn lại rơi vào cơn ác mộng. Nàng chỉ còn sự trống vắng, đớn đau và kinh hãi khôn nguôi. Nàng chỉ muốn được ngủ một giấc thiên thu, một giấc ngủ đen, sâu không bao giờ dậy nữa!

Walmar bảo:

- Anh phải đến văn phòng vài tiếng đồng hồ để họp với nhóm người Bỉ. Rồi anh sẽ về ở nhà với em. Em thấy khỏe hơn chưa?

Kassandra gật đầu. Walmar cúi xuống, cầm bàn tay nàng lên hôn, rồi bảo:

- Anh yêu em, Cassandra. Mọi việc sẽ trở lại bình thường thôi.

Ông dặn người tớ gái Anna lo bưng đồ ăn sáng vào cho Cassandra; rồi ông ra đi. Ông cũng dặn Anna thấy gì thì đừng nói lại với các người tớ khác trong nhà. Anna gật đầu khôn ngoan. Và nửa giờ sau Anna bưng bữa ăn sáng vào cho Cassandra..

Kassandra không ngó ngang gì đến bữa ăn. Chờ cho Anna ra khỏi phòng thì nàng với tay lấy tờ báo trên khay để đọc, hy vọng người ta có nói gì về Dolff chẳng. Nàng đọc từng trang, từng mục, đến trang cuối mới thấy mấy dòng nói về Dolff Sterne. Tờ báo loan tin rằng tiểu thuyết gia Dolff Sterne bị một tai nạn tại nhà ở Bugatti và đã chết. Nàng khóc to lên mức nở một hồi lâu rồi bỗng im bật.

Nàng nằm lặng im một hồi, rồi quyết định ngồi dậy. Nàng vẫn còn hơi run run và chóng mặt, nhưng nàng vịn tường đi vào phòng tắm. Nàng nhìn vào gương soi, thấy đôi mắt mình như dại hẳn đi, đôi mắt đã từng làm Dolff say đắm...

Nàng mở nước đầy bồn. Đóng cửa phòng tắm lại.

Khi Walmar trở về, khoảng hơn một giờ sau, thì tìm thấy Cassandra chết trong bồn đầy máu. Nàng đã cắt mạch máu...

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Walmar von Gotthart cùng hai con là Ariana và Gerhard, và cả bà vú Hedwig, ngồi trong chiếc xe Hispano- Suiza màu nâu sậm chạy từ từ theo chiếc xe tang. Trời buổi sớm tháng hai sương mù và mưa lất phất...

Chỉ có Walmar hiểu rõ những gì xảy ra. Chỉ có ông hiểu rõ bao lâu nay Cassandra bị phân đôi cuộc sống, không phải cho hai người đàn ông, mà cho hai cuộc đời với hai kiểu sống khác nhau. Nàng không thích nghi được hoàn toàn với những quy luật nghiêm khắc của kiểu sống mà nàng sinh ra đã được lọt vào đấy. Có lẽ ép buộc nàng vào kiểu sống ấy quả là nhầm lẫn. Lẽ ra ông Walmar để nàng sống với một người đàn ông trẻ trung ở lứa tuổi nàng thì hay hơn. Nhưng nàng đẹp quá, dễ thương và đắm thắm quá, đúng là người vợ Ông ước mơ nên ông không thể làm khác được.

Một điều khiến ông bứt rứt nữa là ông đã không để cho nàng tự tay nuôi con.. Nghĩ đến đó ông liếc nhìn bà vú. Bà này đã từng nuôi cháu bà ta trước khi đến nuôi con ông. Bà là một phụ nữ tốt. Tuy nhiên Walmar bây giờ nhận thức rằng bà ta cũng có một phần làm cho vợ Ông mất đi. Có bà ta nên Cassandra cảm thấy nàng như không có con. Khi Dolff chết, nàng cảm thấy không còn gì để sống nữa cả! Có thể nàng khùng điên, dại dột, song Walmar hiểu rõ... Nàng đã để lại trong phòng tắm một mảnh giấy ghi run run mấy lời từ biệt: - "Từ biệt... Em rất tiếc... K". Mắt ông long lanh lệ thấm...

Chiếc Hispano- Suiza dừng lại trước cổng nghĩa địa Grunewald. Trời vẫn lất phất mưa.

- Chúng ta để má ở đây hả? - Gerhard hỏi với vẻ xúc động. Còn Ariana thì chỉ nhìn chăm chú. Bà vú Fraulein Hedwig gật đầu. Cổng mở, Walmar ra dấu cho tài xế đi vào..

Lễ tang thật đơn giản đã cử hành tại nhà thờ Lutheran ở Grunewald, không mời ai tham dự. Lời báo tang trên báo chí chỉ nói là chết vì bệnh cúm đột biến. Cassandra ngày thường rất mảnh mai nên người ta cũng dễ tin là nàng chết vì bệnh. Còn các tên viên chức đã đánh nàng dù có biết sự thật cũng rất ngán gia đình Walmar, không dại gì tiết lộ.

Vị mục sư ở nhà thờ Lutheran cũng lái xe đi theo đám tang ra nghĩa địa. Thường thì gia tộc Walmar làm lễ ở nhà thờ Thiên Chúa. Nhưng vì Cassandra tự tử nên không được làm lễ ở đấy. Nhà thờ Lutheran thì dễ dãi hơn.

Lúc này vị mục sư vừa bước ra khỏi xe. Bà Nam Tước Von Gotthart, mẹ của Walmar, cũng từ chiếc xe Rolls của bà bước xuống.

Quan tài được hạ huyệt, nhân viên nghĩa địa mở dù che cho quan tài. Vị mục sư mở kính ra đọc.

Bé Gerhard khóc thút thít, nắm chặt tay bà vú và tay chị Ariana của cậu.

Ariana nhìn quanh nghĩa địa thấy những bia đá, những tượng lớn đó đây. Trời vẫn còn mùa đông nên cây cối thê lương âm đạm. Ariana biết rằng mình sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay. Đêm qua cô bé đã khóc mẹ suốt đêm. Nhưng bà vú không cho cô bé sờ vào mẹ, nói rằng sẽ dơ áo mẹ. Bây giờ để mẹ nằm đây, trong cái hòm kia, dưới trời mưa lất phất thế này, thật là kỳ di... Ariana nghĩ chắc mẹ nằm dưới đó hẳn buồn bã, lẻ loi ghê lắm...

Kassandra được chôn trong khu đất dành cho gia đình họ Von Gotthart. Trong đó đã có một cửa cha Walmar, anh của ông, ông bà nội của ông, và ba người cô của ông.

Walmar nhìn qua hai đứa con ông; Ariana chỉ hơi hơi giống mẹ, còn Gerhard thì chẳng giống mẹ chút nào. Ariana đứng cạnh ông, kể đến là Gerhard. Bây giờ ông chỉ còn lại hai đứa con nhỏ bé này. Ông thầm tự hứa là sẽ bảo vệ chúng khỏi bị hại tàn khốc như vợ Ông đã bị. Cho dù đất nước ông thế nào, cho dù những giá trị cổ truyền bị phản bội ra sao, ông cũng sẽ giữ cho con ông không bị ảnh hưởng. Ông sẽ giữ chúng, không cho tiêm nhiễm nọc độc của Nazi, đợi khi nước Đức được giải phóng khỏi Hitler và đồng bọn. Chúng không thể tồn tại. Và khi sóng gió đi qua, các con ông sẽ bình yên trở lại...

Mọi người đứng lặng lẽ nhìn quan tài. Trời vẫn mưa lất phất.

"... Xin Cha giữ con cái Cha bên cạnh.. Bình an cho con cái Cha.. Amen..".

Cuối cùng Walmar bảo các con ông:

- Nào các con, thôi chúng ta về.

Nhưng Gerhard lắc đầu, không chịu rời mẹ. Cậu cứ nhìn chăm chăm vào quan tài. Bà vú phải dẫn cậu ra và bồng bỏ lên xe. Ariana đi theo sau, còn ngoái lại nhìn ông Walmar đang đứng một mình bên mộ. Bà nội chúng cũng đã ra về. Ông mục sư cũng lặng lẽ ra xe. Chỉ một mình ông Walmar đứng lại nhìn quan tài có vòng hoa trắng đặt trên đó... Những loại hoa mà Cassandra rất thích khi còn sống.

Walmar như muốn mãi mãi ở bên cạnh Cassandra, không muốn để nàng nằm cô đơn ở đây, cạnh những người không đồng điệu mấy với nàng. Các cô ông, cha ông, anh ông đều chết lúc chiến tranh, lúc Cassandra còn rất trẻ. Nay nàng chết cũng đang còn trẻ trung tươi thắm ở tuổi ba mươi.

Walmar không tin là vợ Ông đã chết..

Cuối cùng Ariana trở vào với ông và nói:

- Ba, chúng ta về nhà thôi ba a... - Ông nhìn xuống con ông. Trông nó khôn ngoan, trưởng thành đến thế! Đôi mắt nó thoáng hình bóng đôi mắt Cassandra mà ông đã yêu thương.

Ariana đưa bàn tay bé nhỏ cầm tay ông Walmar. Mặt ông chan hòa nước mưa lẫn nước mắt. Ariana dẫn ông ra xe, lặng lẽ trở về.

Những người ở nghĩa địa Grunewald bắt đầu lấp đất lên quan tài Cassandra thành một nấm mộ. Nàng nằm nghỉ cùng với những người đến đó trước nàng. Những người nàng chưa hề thấy mặt....

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 8

- Ariana ơi! - Ông Walmar đứng dưới chân cầu thang gọi lên, và chờ đợi. Nếu cô bé không vội lên thì trễ mất! Ông lại gọi:

- Ariana!

Bảy năm qua, cửa phòng Cassandra ông vẫn cho đóng kỹ, để đây. Hai con ông thì đã quen với phòng của chúng trên lầu. Ông cũng đã có lần định đưa chúng xuống ở gần ông, nhưng chúng lại thích ở trên lầu hơn, quen rồi...

Đồng hồ đổ nhạc ba mươi phút. Đèn trên lầu bật sáng. Ông nhìn lên thấy con gái đứng ở đầu cầu thang, mặc đồ trắng, tóc cài hoa trắng. Trông cô bé xinh gọn, đôi mắt sáng long lanh.

Ariana từ từ xuống thang lầu. Gerhard đứng bên trên nhìn xuống cười, và nói với cha:

- Trông chị ấy đẹp phải không ba? Như một cô gái!

Ariana và ông Walmar đều cười. Ông nói lên:

- Thì một cô gái chứ gì nữa, và có thể nói là tuyệt vời đấy!

Ông đã sáu mươi lăm vào mùa xuân này. Và tình thế hiện nay thì không dễ dàng gì cho ông lắm. Có thể nói là không dễ dàng gì cho bất cứ ai cũng được. Đất nước đã lâm vào chiến tranh ba năm nay. Nhưng cuộc sống thì không thay đổi gì nhiều ở Berlin. Vẫn có dạ tiệc, kịch nhạc, vô số những hình thức giải trí... Nhưng ở tuổi ông, thì ông đã mệt với các chuyện đó. Lại

thêm phải lo việc gia đình, điều hành ngân hàng, cố tránh mọi phiền phức, tìm cách giữ các con ông, không cho nhiễm độc thời đại.. Tất cả thật là không dễ cho ông. Ông cố gắng giữ vững. Nhà ngân hàng Tilden vẫn còn hoạt động, các quan hệ của ông với Đệ Tam Đế Chế vẫn tốt, cuộc sống của ông vẫn còn an toàn, ông vẫn còn có ích cho Đảng Quốc Xã nên không ai phiền hà gì ông và các con ông.

Khi Ariana và Gerhard đến tuổi gia nhập đoàn thiếu niên, ông đã viện cớ chúng bị suyễn, lại mất mẹ nên nhút nhát, chỉ lo học, không gia nhập đoàn thể được.. Ông là một nhà quý phái góa vợ, với hai con, có nhà băng, thì chỉ cần kiên nhẫn chịu đựng, khôn ngoan giữ bình tĩnh, làm như mù và câm... là có thể sống ở Đức lúc này.

Ông có nhớ một lần, khoảng ba năm sau khi vợ Ông chết, Ariana đến thăm cửa hàng trước đây thường may áo cho Cassandra, nó đã kinh hoàng khi thấy cửa tiệm ấy bị cả chục người lính đập phá, và treo bảng ở cửa đề là "Quân Do Thái". Nó chạy đến nhà ngân hàng và khóc lóc. Ông đã phải đóng cửa phòng dặn nó ngay:

- Con không được nói với ai nghe chưa. Con không được bàn luận hay thắc mắc gì cả nghe! Đừng nói với ai những điều con thấy.

Nó nhìn ông chăm chú, ngạc nhiên nói:

- Nhưng nhiều người khác cũng thấy mà! Những người lính đều mang súng.. Và, ba ơi, có máu ở cửa sổ đấy!

- Không, Ariana, coi như con không thấy gì cả!

- Nhưng...

- Im ngay! Trưa nay con ở đây ăn cơm với ba tại nhà hàng Tiergarten. Con ngồi đây chờ. Uống một ly sôcôla nóng đi. Rõ chưa?

Ariana chẳng hiểu gì cả. Ba mà cũng sợ chẳng? Ai mà dám động đến ba? Và lại ba đâu phải Do Thái!

- Con hiểu chưa Ariana?

- Con hiểu, nhưng tại sao thế?

Walmar thở dài. Ông biết nói với con thế nào. Nó mười hai tuổi. Giải thích cho nó thế nào?

Sau đó một năm tình hình càng tệ hơn nữa. Tháng chín thì chiến tranh bùng nổ. Ông càng thận trọng giữ gìn cuộc sống của ông và các con, và đã được bình yên.

Nay thì Gerhard được mười hai tuổi rưỡi. Ariana đã mười sáu. Nhưng không có gì thay đổi lắm. Hai con ông vẫn ngỡ rằng cha mình rất ghét Hitler, tuy nhiên không bao giờ thảo luận chuyện đó với nhau. Nguy hiểm lắm. Ai cũng biết rằng nói mình ghét Hitler là điều cực kỳ nguy hiểm.

Ba cha con vẫn sống ở Grunewald, vẫn đi nhà thờ ở đấy, và hai con Walmar vẫn học ở trường cũ. Nhưng không đi thăm nhà ai như xưa nữa. Walmar kèm hai con rất kỹ, giải thích rõ ràng, nên chúng nhận hiểu. Chúng hiểu là đất nước chiến tranh nên đâu đâu cũng có lính, có gái xấu, và nhiều nhà tổ chức dạ tiệc chiêu đãi sĩ quan và bạn bè... Berlin vui nhộn ngoài mức tưởng tượng. Song con của Walmar hiểu rằng chuyện đó là buồn. Vì lẽ có nhiều gia đình bạn của chúng mất cha, mất anh đi đánh trận ở xa. Riêng chúng thì đã mất mẹ, không thể mất thêm cha.. Chúng thấy cha đã già cũng là điều đỡ lo phải đi ra trận...

Nhưng có lần Ariana mỉm cười nói với ông Walmar:

- Ba đâu có già đến độ không dự dạ hội được?

Cô bé đã ở vào mùa xuân tuổi mười sáu nên rất thích đi dự khiêu vũ. Cô nhớ lúc mẹ còn sống thì cả mẹ lẫn cha đều rất hay đi dự dạ tiệc, khiêu vũ. Thế mà bảy năm qua từ khi mẹ cô chết, cha cô chẳng hề đi đâu. Cô vẫn không hiểu sao mẹ chết, và cha cô không hề giải thích. Hình như tiệc tùng và khiêu vũ chấm dứt theo Cassandra.

Ariana đã nói với ông Walmar:

- Ba, chúng ta có thể đi dự khiêu vũ không ba?

- Khiêu vũ? Trong lúc chiến tranh thế này à?

- Ô, ba à, mọi người đều đi. Ngay ở Grunewald đây người ta cũng thức cả đêm khiêu vũ đấy!

- Nhưng ba nghĩ là con vẫn còn hơi nhỏ, chưa hợp lắm.

- Con mười sáu tuổi rồi mà ba!

Cuối cùng thì Gerhard phụ họa với Ariana để đòi cho cô nàng được đi khiêu vũ. Bà vú Hedwig sửa soạn, trang điểm cho Ariana.

Ông Walmar nhìn con, bảo:

- Con trông xinh lắm.

Cô nàng mỉm cười đáp:

- Trông ba cũng bánh bao quá!

Gerhard đứng trên đầu cầu thang cười khúc khích, và nói:

- Trông cả ba, cả chị Ariana, ngộ quá! - Nhưng cậu ta rất tự hào có ba và chị bánh bao.

Ariana gắt em:

- Thằng quý, đi ngủ đi!

Chiếc xe Rolls đưa hai cha con đến nhà hát Opera. Ngồi trên xe, ông Walmar hỏi con:

- Con thấy thích lắm không?

- Thích lắm, ba!

Nhà Opera rất sang trọng, cầu thang đều lót thảm đỏ, phòng khiêu vũ rực ánh đèn. Phụ nữ mặc áo quần sang trọng, đeo kim cương lấp lánh. Đàn ông thì mặc quân phục đeo huy chương. Walmar chán nản thấy lá cờ đỏ có quốc huy Đế Chế đen trắng treo ở hội trường.

Tiếng nhạc êm dịu đưa đẩy người ta thích thú khiêu vũ. Ariana mở thao láo mắt ra nhìn, đôi mắt như hai hồ thủy...

Ariana khiêu vũ với ông Walmar bản nhạc đầu. Rồi ông khéo léo dẫn nàng đến những người bạn quen của ông. Các nhà làm ngân hàng ngồi thành nhóm thân nhau. Ariana vui vẻ chuyện trò được khoảng vài mươi phút thì ông Walmar nhận thấy có một thanh niên cao lớn đến đứng gần. Anh ta vừa nói chuyện với một người bạn vừa nhìn có vẻ chú ý Ariana. Ông Walmar phải vờ dìu Ariana ra sàn nhảy. Ông muốn con gái ông khiêu vũ với người khác, tuy nhiên ông không thích bọn quân nhân khiêu vũ với Ariana.

Ariana còn trẻ trung và xinh đẹp nên chắc chắn là nhiều người chú ý. Nhất là đôi mắt xanh của cô nàng như thôi miên các chàng trai trẻ.

Lúc dứt bản nhạc, họ trở về bàn, thì người sĩ quan trẻ đến ngay. Y hỏi:

- Thưa ngài là Von Gotthart ạ? - Walmar gật đầu. Viên sĩ quan đưa tay chào theo kiểu "Hoan hô Hitler". Ông Walmar lại gật đầu. Viên sĩ quan nói:

- Chắc đây là con gái ngài ạ?

- Vâng. Cháu còn trẻ quá, đáng lẽ không tham dự đây được, song tôi đi với cháu nên cũng yên tâm.

Ariana nghe ba nói rất bức, nhưng không dám phản đối. Viên sĩ quan mỉm cười rất tươi nhìn nàng. Y có hàm răng trắng đều rất đẹp, vóc dáng cao lớn, vai rộng. Y cúi chào ông Walmar rồi xưng tên:

- Thưa ngài Von Gotthart, tôi là Werner von Klaub.

Rồi y nhìn qua Ariana, xong mới nói tiếp:

- Vâng, cô Gotthart còn quá trẻ, song tôi rất lấy làm vinh dự nếu ngài cho phép tôi được khiêu vũ với cô chỉ một bản nhạc thôi.

Walmar do dự. Ông có biết gia đình người thanh niên này. Cũng khó từ chối. Ariana thì lại nhìn ông đầy hy vọng. Ông nói:

- Chắc tôi không từ chối được, phải vậy không?

Ông nhìn Ariana. Cô ta hỏi ngay:

- Con được phép không ba?

- Được.

Von Klaub lại cúi chào, rồi dẫn nàng ra sàn nhảy. Trông hai người rất xứng cặp. Nhưng ông Walmar thì thấy rằng đã bắt đầu có chuyện phải lo lắng. Có lẽ ông không còn có thể giam giữ con gái ông như trước nay nữa rồi. Cuối cùng rồi ông cũng mất đứa con, mà lại về tay một đứa trong "bọn chúng"!

Khi bản nhạc dứt, Ariana liếc nhìn cha. Ông Walmar định lắc đầu. Nhưng rồi ông thấy không thể được. Ông lại gật đầu. Và sau đó lại thêm một bản

nữa. Nhưng viên sĩ quan khôn khéo, dứt bản thứ ba thì y đưa Ariana trả lại ông Walmar, cúi chào, và tỏ lời tạm biệt nàng.

Ông hỏi ngay Ariana:

- Cậu ta có nói cậu ta bao nhiêu tuổi không?

- Hăm bốn, ba ạ! - Cô nàng mỉm cười tiếp - Anh ấy rất tử tế. Ba có ưa anh ấy không?

- Ba hỏi lại: thế con có ưa không?

Cô nàng nhún vai. Ông Walmar cười bảo:

- Bắt đầu rồi đó! Con làm cho nghìn trái tim các cậu trai tan vỡ.

Nhưng trong thâm tâm Walmar chỉ muốn con gái ông đừng làm ông sầu khổ thất vọng. Ông đã giữ cho con bấy lâu không nhiễm độc.

Werner von Klaub sau đó có đến thăm gia đình Walmar, nhưng chỉ một vài lần. Ariana đã không làm cho cha cô thất vọng. Qua hơn hai năm nàng không tỏ ra ưa thích Von Klaub.

Ông Walmar nhẹ người khi Von Klaub không đến nữa. Và Ariana cũng chẳng buồn gì. Cô có rất nhiều bạn ở trường. Có vẻ Ariana khôn ngoan hơn từ sau khi mất mẹ. Cô vui lòng với cuộc sống gia đình bên cha và em trai, đôi mắt vẫn luôn phản phát một nỗi buồn kín đáo, trong vẻ trẻ trung. Cho mãi đến mùa xuân năm 1944, ở tuổi mười tám Ariana vẫn ở với cha và em trai, cô không tiếp xúc gì nhiều với thực tế.

Năm đó các đồng minh tăng cường nỗ lực chống lại Hitler, nên Hitler dẫn thân vào chiến tranh toàn diện.

Một hôm Ariana đi học về thì nghe ông Berthold nói là cha nàng đang nói chuyện với khách trong phòng. Nàng hỏi:

- Ba tôi có nói là ai không?

- Vâng, thưa cô. - Ông ta điếc nhưng làm như nghe cô chủ nói. Ariana biết ngay là ông ta không nghe nàg hỏi gì. Nàg bèn hỏi lớn hơn:

- Cha tôi có bảo người đến thăm đó là ai không?

- A.. Thưa cô không!

- Thôi được...

Nàng lên phòng riêng của nàng. Bữa đó nàng bí mật bàn luận với bà Frau Klemmer, một gia nhân thân tín trong số đông đảo gia nhân nhà nàng, là thử mở lại cửa phòng của mẹ nàng xem sao. Đã chín năm phòng im im không hề mở cửa. Bà Frau Klemmer hỏi:

- Cô đã hỏi ông nhà chưa?

Nàng lắc đầu:

- Chưa. Để tối nay sau khi Gerhard đi khỏi, thì tôi hỏi ba tôi.

Lúc này Gerhard đã mười lăm tuổi, ồn ào và nghịch nên Ariana muốn ở riêng, qua phòng của mẹ nàng cho được yên, không muốn ở chung với cậu em nữa.

Bà Frau Klemmer bảo:

- Có lẽ ông sẽ đồng ý, vì như vậy ông khỏi phải lên cầu thang mỗi lần muốn thăm cô, mệt cho ông.

Bà Frau Klemmer rất có lý. Ông Walmar năm đó đã sáu mươi tám tuổi.

Ariana nói:

- Tôi muốn nói với ba tôi ngay, nhưng bây giờ ông đang có khách. Bà có biết ông khách đó là ai không?

- Dạ biết. Ông Herr Thomas. Hình như ông ta không được khỏe.

Lúc này thì không ai khỏe cả. Ngay ông Walmar lúc này mỗi ngày ở nhà ngân hàng về đều có vẻ mệt nhọc vô cùng. Đế chế của Hitler càng ngày càng làm áp lực với mấy chủ ngân hàng, đòi hỏi những số tiền không sẵn có.

Lúc bà Frau Klemmer ra ngoài thì Ariana ngồi thừ suy nghĩ một hồi lâu, không biết có nên xuống gặp cha nàng ngay không. Nàng muốn gặp ông bạn của cha xem sao.

Ông Herr Thomas trẻ hơn cha nàng gần ba mươi tuổi. Nhưng cha nàng rất thích ông ấy. Ông ta từng làm việc cho ông Walmar hơn bốn năm, rồi mới qua ngành luật. Lúc ông học luật thì ông cưới một cô bạn cùng lớp, họ có ba con. Người con trai út của họ hiện nay được ba tuổi. Nhưng bà là người Do Thái nên bị bắt cùng ba con. Sự kiện đó làm cho Herr Thomas đau đớn, già đi cả chục tuổi. Ông đã tìm kiếm cùng khắp mà không biết họ đưa vợ con ông ta đi đâu...

Ariana gõ cửa. Nàng nghe bên trong tiếng nói chuyện thì thầm. Nàng định bỏ đi thì có tiếng ông Walmar trả lời. Nàng mở cửa hỏi:

- Ba con vào được không?

Nàng giật mình thấy ông Thomas đang ngồi ôm mặt khóc. Ariana nhìn cha nàng, ông Walmar ngoắt nàng lại hình như muốn nàng giúp đỡ gì đó cho ông Thomas.

Lúc Ariana bước lại gần thì ông Thomas bỏ tay xuống. Vẻ mặt ông ta đầy tuyệt vọng. Ariana hỏi:

- Ông Max.. có chuyện gì thế? - Max là tên gọi thân của ông Herr Thomas. Ariana quỳ xuống cạnh ông ta. Ông ôm nàng và khóc nức nở. Một hồi lâu ông mới nói:

- Cám ơn. Tôi thật khổ...

- Vâng, chúng tôi hiểu...

Ông Walmar lặng lẽ rót cho Max một ly rượu.

Ông Max đưa tay quệt nước mắt, rồi cầm ly rượu nhấp một chút. Ariana hỏi:

- Phải chuyện bà Sarah không?

- Tất cả chết rồi... Sarah và ba cháu...

- Lạy chúa tôi!... - Ariana buồn bã nhìn ông ta, chỉ hỏi:

- Ông có chắc thế không?

Max gật đầu:

- Họ còn bảo là tôi phải biết ơn họ. Rằng tôi bây giờ có thể lấy một người khác cùng nòi giống!!! Lạy Chúa... các con tôi... Lạy Chúa...

Nước mắt Ariana trào ra. Ông Walmar nghĩ là Max nên rời khỏi Berlin, ông bảo:

- Max. Bây giờ anh phải suy nghĩ. Định làm sao đây?

- Ý ông nói sao?

- Ông có ở lại đây được chăng? Bây giờ biết rõ mọi sự rồi đấy!

- Tôi đã định bỏ đi từ lâu rồi kìa. Hồi năm ba tám. Tôi đã bảo Sarah rồi.. Nhưng bà ấy không chịu... vì còn chị em, rồi mẹ bà ấy... Rồi lúc sau này thì tôi phải ở lại để tìm cho ra bà ấy và các con tôi... Lạy Chúa... nào ngờ...

Ông Walmar nhìn người bạn, muốn chia sẻ nỗi đau cùng Max. Ông bảo:

- Bây giờ thì ông rõ sự thật rồi. Ông ở lại đây chúng sẽ theo dõi xem ông làm gì, đi những đâu, liên lạc với ai. Ông sẽ bị chúng nghi ngờ. Thôi, ông phải ra đi cho xong.

Max Thomas lắc đầu:

- Nhưng tôi đi đâu bây giờ?

- Bất cứ đâu. Thụy Sĩ chẳng hạn. Hoặc Mỹ. Miễn sao ra khỏi nước Đức, Max ạ. Ông ở lại đây là bị hại. - Walmar nghĩ đến Cassandra, rồi Dolff. Nhưng Max vẫn lắc đầu.

- Tôi không thể đi được!

- Sao không? - Walmar có vẻ tức giận, và tiếp - Lạy Chúa, ở lại làm gì nữa nào? Đi mẹ nó đi!

Ariana kinh ngạc nhìn cha. Nàng chưa bao giờ thấy cha nàng quyết liệt đến thế. Nàng tiếp lời:

- Ông Max... Ba cháu nói đúng đấy. Sau này ông trở về cũng được.

Ông Walmar vẫn đứng, và nói tiếp với Max:

- Ông phải làm lại cuộc đời đâu đó, bất cứ ở đâu. Nhưng phải ra khỏi nước Đức trước khi quá muộn.

Max nhìn xa vắng:

- Đã muộn rồi ông a....

Walmar thở dài, ngồi xuống ghế, vẫn nhìn bạn ông và bảo:

- Vâng, tôi hiểu. Nhưng Max ạ, ông vẫn còn cuộc đời ông. Ông đã mất Sarah và các con, đừng để mất thêm cả cuộc đời ông nữa!

Max lại khóc, nói:

- Làm sao đi được? - Max nghĩ đến nhà cửa, gia tài, đất nước, nơi đã ấp ủ những mộng ước của ông.

Walmar bảo:

- Chúng ta sẽ nghĩ cách xem sao. Lúc này đang lộn xộn, chỉ cần ông biến đi thôi. Thật vậy, ông đi ngay bây giờ, họ sẽ nghĩ rằng ông bị điên nên đã tự tử hay gì đó. Họ không nghi ngờ gì. Để sau này là họ nghi đấy!

- Nghĩa là ngay bây giờ, rời nhà ông, thì tôi đến biên giới ngay phải chăng? Đi với gì? Với chiếc áo choàng, chiếc cặp, và chiếc đồng hồ vàng do ông nội tôi để lại đây à?

Walmar gật đầu:

- Có lẽ nên vậy!

- Ông khuyên nghiêm túc chứ?

Ariana nhìn cha, rồi nhìn ông Max. Nàng xúc động quá sức. Thật như thế chẳng? Họ giết phụ nữ, giết trẻ em, buộc người ta phải trốn đi trong đêm như vậy chẳng? Nàng thấy một nỗi sợ dâng lên. Và mặt nàng tái nhợt.

Ông Walmar bảo ông Max:

- Vâng, tôi thấy là ông nên đi ngay.

- Tối nay?

- Có lẽ nên đi ngay tối nay! Ông nghĩ thế nào?

Max chăm chú nghe lời Walmar. Và ông ta hiểu rằng lời nói của Walmar là rất ý nghĩa. Còn lý do gì để cho ông bám víu lại một đất nước đã hủy hoại tất cả những người thân thiết của ông?

Ông yên lặng gật đầu. Một lúc lâu ông nói:

- Ariana, con muốn về phòng của con chưa?

Nàng nhìn cha có vẻ dò hỏi:

- Ba muốn để ba nói chuyện với chú Max?

- Không, nếu con muốn nghe cũng được. Nhưng con phải hiểu là chuyện này rất quan trọng, con sẽ không nói với ai, kể cả với em Gerhard, với các gia nhân, và cũng đừng bàn luận gì với ba. Chuyện gì xảy ra, cần giữ yên lặng. Và khi chuyện đã xong rồi, coi như không có gì cả, con rõ chứ?

Nàng gật đầu. Ông Walmar đã coi nàng như người lớn. Ông nhắc lại:

- Con hiểu chứ, Ariana?

- Con hiểu rất rõ ba ạ!

- Tốt lắm.

Ông Walmar nhắm mắt lại một lát, rồi ông nói với Max:

- - Tối nay ông sẽ rời đây ở cửa trước, làm bộ như rất lo lắng rồi biến đi luôn. Ông ra chỗ phía hồ. Một lát sau ông trở lại. Tôi sẽ mở cửa cho ông trong bóng tối. Rồi ông ở đây một hai hôm. Sau đó lặng lẽ ra đi. Tới biên giới, qua Thụy Sĩ, rồi đi luôn. Sống cuộc đời mới.

- Rồi tiền bạc đâu? Ông có thể lấy giúp tiền ra khỏi ngân hàng cho tôi không?

Walmar lắc đầu bảo:

- Đừng lo chuyện đó. Chỉ lo khuya nay ông trở lại đây. Rồi sau đó lo đi biên giới. Để tôi lo tiền bạc và giấy tờ.

Max rất xúc động đối với người bạn già đáng kính. Ông hỏi:

- Ông biết có ai làm như vậy chưa?

- Có. Tôi đã nghiên cứu năm sáu tháng nay, phòng khi cần...

Ariana rất ngạc nhiên, nhưng nàng yên lặng. Nàng không ngờ cha nàng đã nghĩ đến chuyện đó. Ông Walmar lại hỏi Max:

- Như vậy chúng ta rõ ràng chưa?

Max gật đầu, hỏi:

- Rõ. Nhưng ông sẽ giấu tôi ở đâu?

Walmar yên lặng một lát. Ông cũng đang phân vân thì Ariana nói:

- Phòng của má! - Ông Walmar nhìn con gái, có vẻ không bằng lòng. Nhưng Ariana tiếp:

- Ba ạ, chỉ có chỗ đó không ai tới gần. - Thật vậy, mọi người trong nhà Walmar coi như không có phòng của bà Cassandra nữa. Ariana lại nói:

- Ba ạ, chú Max sẽ an toàn ở đấy. Khi chú đi rồi con sẽ dọn dẹp lại. Không ai biết đâu.

Walmar yên lặng một lúc thật lâu. Từ sau khi vợ Ông chết, ông đã không hề vào phòng ấy nữa. Ông vẫn không thể nào quên hình ảnh đẫm máu của

Kassandra, vết thương trên mặt và trên ngực nàng.

Lúc lâu ông mới nói:

- Không thể nào khác được.
- Tôi rất buồn là đã gây phiền toái cho ông, ông Walmar ạ!
- Đừng có nhảm. Chúng tôi phải giúp ông chứ. Một ngày kia có lẽ ông lại sẽ giúp chúng tôi.

Yên lặng một lúc lâu nữa, Max mới hỏi:

- Ông Walmar, ông cũng định ra đi à?
- Tôi không chắc là đi được. Họ chú ý tôi quá. Họ biết tôi quá. Họ cần tôi. Tôi là nguồn tài chánh của họ. Ngân hàng Tilden rất quan trọng cho Đế chính của Hitler. Nhưng một ngày kia có lẽ tôi cũng phải đi như ông.

Ariana nghe cha nói thì rất kinh ngạc, nàng không hề nghĩ là cha nàng định trốn đi. Vừa lúc đó ông đầu bếp Berhold gõ cửa báo tin bữa tối đã dọn. Cả ba người lặng lẽ rời phòng để dùng bữa...

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ông Walmar von Gotthart lặng lẽ đi xuống phòng khách phía trước và ngồi chờ. Ông đã dặn Herr Thomas hãy đi bằng chân không qua khu vườn hơn là đi giày giẫm trên sỏi của lối đi chính. Và ông cũng đã đưa cho Max chìa khóa cửa trước. Ông Max đã từ giả lúc mười một giờ, và bây giờ là ba giờ khuya. Trăng tròn sáng, rất dễ thấy Max đang chạy se se qua bồn cỏ. Hai người không chào hỏi gì nhau. Max lấy vớ chùi sạch chân vì sợ lấm đất lên nền nhà có thể để lộ dấu vết. Ông Walmar vui long vì thấy Max còn bình tĩnh sáng suốt lắm. Phải bình tĩnh và nhanh trí thì trốn thoát mới an toàn.

Hai người đi nhanh lên cầu thang, tới trước phòng Cassandra. Ariana đã chờ bên trong, khe khẽ mở cửa. Ông Walmar lắc đầu như không muốn vào. Lòng ông vẫn đau đớn. Max vào trước. Rồi Walmar mới đẩy cửa rộng hơn bước vào.

Ariana dẫn hai người vào một ngăn nhỏ trong phòng đó. Ngăn này trước kia là phòng đọc sách riêng của Cassandra, có chiếc ghế đệm dài có thể nằm ngủ trên đó. Ariana đã để sẵn vài tấm chăn ấm cho ông Max đắp.

Ariana đặt một ngón tay lên miệng và nói khe khẽ:

- Con nghĩ là để chú ngủ ở đó an toàn hơn, vì lẽ có ai họ nhìn vào phòng thì cũng không thấy chú đâu cả.

Cha nàng gật đầu, Max thì nhìn nàng với đôi mắt biết ơn. Ông Walmar nhìn Max gật đầu, rồi cùng với Ariana khe khẽ đi ra. Hai cha con không nói gì thêm. Ông Walmar hy vọng tối mai là lo xong giấy tờ tiền bạc cho Max.

Arianathì nghĩ đến cuộc hành trình cô độc của ông ta mà tội nghiệp. Nàng vẫn nhớ hình ảnh bà Sarah vợ ông Max, nhỏ bé với đôi mắt đen tươi vui. Bà ta có vô số chuyện vui, và mỗi lần gặp Arianabà đều sẵn đón tử tế. Thế mà bây giờ ngờ như đã xa lãng lãc ...

Ông Max nằm lạng lẽ trên chiếc ghế đệm, trong căn phòng của bà mệnh phụ mà trước đây ông chỉ gặp có một lần khi diện kiến ông Walmar. Ông vẫn nhớ bà ta có mái tóc màu vàng đậm, và là một phụ nữ đặc sắc. Sau đó ông nghe nói bà ta chết vì bệnh cúm đột phát gì đó. Nhưng bây giờ ông nằm đây, ông nghĩ là chắc chắn có một lý do gì khác về cái chết của bà ta. Ông cảm thấy từ Walmar truyền qua ông mộtý nghĩ kỳ lạ về bàn tay độc ác của bọn Quốc Xã.

Riêng ông Walmar khi về phòng riêng thì đứng tựa cửa sổ nhìn ra mặt hồ dưới ánh trăng, ông nhớ lại hình ảnh Cassandra tươi tắn, xinh đẹp ... Người đàn bà ông yêu thương, những kỷ niệm của họ trong căn phòng kia ... Mà bây giờ thì trống vắng quên lãng ... Ông buồn bã hồi lâu, rồi sau cùng mới đi ngủ.

- Cô đã hỏi ông chủ chưa? - Bà Frau Klemmer hỏi Ariana sau khi ăn sáng xong.

- Hỏi gì? - Arianađang nghĩ chuyện riêng, không chú ý.

- Chuyện căn phòng. Phòng của mẹ cô đấy! - Bà Frau thấy cô chủ nhìn mình sao đôi khi kỳ lạ, quên một cách lãng xẹt như thế! Ariana chợt nhớ ra, nói:

- À, à vâng ... Chắc không được. Ba tôi không chịu.

- Ông chủ có giận không?

- Không. Nhưng ông nhất định không chịu. Chắc tôi vẫn phải ở nguyên chỗ củ!

- Sao cô không thúc ông chủ để ông suy nghĩ lại có thể ông chịu lắm.

Nhưng Ariana lắc đầu:

- Ba tôi chắc nghĩ kỹ rồi.

Bà Frau nhún vai, rồi đi làm việc khác. Bà thấy cô chủ này nhiều khi kỳ lạ. Bà mẹ cô ta trước đây cũng vậy nữa!

Sáng đó, khi Ariana đi học thì ông Walmar cũng đã đi làm rồi... Nàng định ở nhà, nhưng ông Walmar đã nhấn mạnh là nàng phải đi học như thường lệ. Và để chắc chắn, ông đã đích thân khóa cửa phòng Cassandra.

Hôm đó, Ariana ngồi ở trường mà tâm trí lơ đãng, không biết ông Max ở nhà ra sao. Tội nghiệp ông ta, chắc phải giam mình trong nhà người lạ như thế thì cảm thấy kỳ quái lắm. Lúc trở về, nàng bình tĩnh vào phòng chải tóc. Nàng xuống phòng cha nàng, rồi lén mở cửa khe khẽ phòng mẹ nàng, với chiếc chìa khóa mượn của bà Frau hai hôm trước. Nàng khe khẽ chào Max:

- Chào chú.

Ông ta mỉm cười, mời nàng ngồi xuống. Nàng hỏi

- Chú ăn gì chưa?

Ông ta lắc đầu. Nàng lấy trong túi áo ra khúc bánh mì kẹp thịt và nói:

- Cháu cũng nghĩ vậy, nên đem cho chú ăn đây. lát nữa cháu sẽ đem sữa cho chú uống.

Sáng đó nàng có để cho ông ta một bình nước, và dặn là đừng mở vòi, vì đã lâu ngày vòi sét có thể kêu kít kít rất ồn, gia nhân sẽ nghe thấy. Ariana hỏi:

- Chú vẫn yên ổn chứ?

- Vâng! - Ông ta ăn khúc bánh mì thật nhanh.

- Hôm nay cháu ngồi học mà lo cho chú quá.

- Cô đừng lo. Tôi ở đây là yên.

Thật là kỳ lạ, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ mà ông ta cảm thấy như tách lìa hẳn thế giới bên ngoài. Ông nhớ tiếng ồn của phố xá, xe cộ, nhớ phòng làm việc, điện thoại, cả tiếng giày guốc vang trên đường... Ông cảm thấy ở đây như ở một nơi xa xôi hẻo lánh, như trôi giạt vào một thế giới khác, nhạt nhòa và bị quên lãng... ông nhìn quanh căn phòng và hỏi Ariana:

- Mẹ cô xưa kia như thế nào nhỉ?

- Cháu cũng không rõ. Thực tình cháu không biết rõ về mẹ cháu lắm. Lúc bà chết, cháu mới chín tuổi, cháu chỉ biết là mẹ cháu đẹp lắm.

- Tôi có gặp bà nhà một lần. Tôi nghĩ bà nhà là một phụ nữ rất tinh tế.

Ariana gật đầu, rồi hỏi:

- Chú đã định đi đâu chưa?

- Cũng có. Tôi nghĩ là ba cô rất có lý. Đến Thụy Sĩ trước. Rồi khi chiến tranh hết, có lẽ tôi qua Mỹ. Cha tôi có người bà con bên đó. Không biết người đó còn sống không. Nhưng khởi điểm là ở đấy.

- Chú không về lại Đức à? - Ariana có vẻ ngạc nhiên khi thấy Max lắc đầu. Nàng hỏi:

- Không bao giờ chú về lại à?

- Không bao giờ! - Ông thở dài, và tiếp - tôi không muốn thấy lại nơi này.

Ariana lấy làm lạ tại sao Max có thể tách mình mãi mãi ra khỏi những gì ông từng yêu mến trong đời. Hay ông ta cũng như cha nàng không muốn mở lại cánh cửa chôn giấu bao kỷ niệm đớn đau? Có những nơi chốn mà người ta không thể nhìn lại vì không chịu đựng nổi đau đớn.

Max hỏi Ariana:

- Cô và cha cô sau chiến tranh sẽ đến Mỹ chơi chứ?

- Chuyện đó có lẽ xa vời chú nhỉ!

- Tôi hy vọng không xa vời lắm đâu! - rồi ông cầm tay nàng một lúc lâu. Nàng cúi hân lên trán ông. Sau đó nàng trở ra.

Buổi tối đó ông Walmar vào thăm Max. Ông đã xoay được một thông hành dưới tên Ernst Josef Frei, và giấy tờ du lịch đầy đủ.

Max nhìn giấy tờ một cách thích thú và nói:

- Cả một kỳ công, bây giờ sao nữa?

- Một bản đồ, và một ít tiền. Ông đáp tàu hỏa đến gần biên giới. Sau đó thì tùy ông lo liệu... - Nói xong ông Walmar đưa cho Max một phong bì đầy tiền, có thể đủ cho Max dùng thoải mái dăm ba tuần lễ. Ông nói:

- Tôi không dám lấy ra nhiều hơn, chúng sẽ đặt câu hỏi lôi thôi.

Max nhìn ông Walmar đầy vẻ thán phục và nói:

- Ông Walmar, thật là không có gì mà ông không nghĩ tới!

- Chuyện này tôi cũng làm lần đầu. Hy vọng đây cũng là kinh nghiệm.

- Ông định đi thật à? Sao phải đi?

- Nhiều lý do lắm. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Đến mức nào thì chúng làm loạn? Tôi còn phải nghĩ đến cháu Gerhard nữa. Mùa thu này nó được mười sáu tuổi. Nếu chiến tranh không dứt sớm thì cháu có thể bị động viên. Lúc đó là chúng tôi phải ra đi thôi.

Max lặng lẽ gật đầu. Ông ta hiểu. Nếu ông ta còn một đứa con trai thì ông ta cũng làm vậy thôi, để tránh bọn Quốc Xã.

Nhưng Walmar không chỉ lo cho Gerhard, mà còn lo cho Ariana nữa. Thành phố đầy bọn lính tráng, sĩ quan, ông lo ngại hết sức. Mà Ariana thì lại xinh đẹp, quyến rũ. Nếu một tên sĩ quan cao cấp nào đố kỵ lấy con ông thì ông tính sao? Càng ngày ông càng lo ngại. Nhất là Ariana lại đi làm công tác từ thiện ở nhà thương Martin Luther, ông rất lo. Ông trầm ngâm nghĩ ngợi, Max nói:

- Ông Walmar, tôi biết nói sao để cảm ơn ông?

- Cứ an tâm, xây dựng cuộc sống mới, chùng đó là đủ cảm ơn.

- Tôi có thể tin về cho ông biết chỗ tôi ở không?

- Không, phải bí mật. Chỉ gửi địa chỉ. Đừng gửi tên tuổi gì cả. Tôi sẽ hiểu ra thôi. Tàu sẽ khởi hành khuya nay.

Ông Walmar lấy một chiếc chìa khoá xe đưa cho Max và nói:

- Ở nhà để xe phía sau, ông lấy chiếc xe Ford màu xanh đậm. Xe cũ của Cassandra ngày xưa. Sáng nay tôi đã thử lại, còn tốt. Ông lái tới nhà ga, rồi cứ bỏ đó. Sáng mai tôi báo là bị trộm. Lúc đó thì ông đã đi xa rồi. Tối nay ta ngủ sớm, như vậy chẳng có vấn đề gì. Hy vọng lúc ông đi, khoảng mười một giờ rưỡi thì mọi người trong nhà đây đã ngủ. Chỉ còn một việc nữa...

Walmar đứng lên, bước qua phòng ngủ của Cassandra, lấy hai bức họa trên tường xuống. Một bức của Renoir, một bức của Corot. Ông lấy chiếc

dao con trong túi ra, cẩn thận cắt rời hai bức họa ra khỏi khung, cuộn lại, cột và đưa cho Max, nói:

- Ông lấy hai bức họa này. Muốn làm gì thì làm. Bán, đổi, ăn chúng đi tùy ý. Hai bức họa rất đáng giá. Đủ cho ông khởi sử cuộc đời mới đấy!

- Không được ông Walmar ạ! Số tiền tôi còn lại trong ngân hàng ở đây không đủ trả cho hai bức họa này đâu.

- Ông phải nhận, treo ở đây chẳng ích lợi gì nữa cả. Ông cần phải đem theo... và lại tôi không đủ can đảm xem lại... Ông lấy đi. Tặng ông với tư cách là bạn.

Vừa lúc đó Ariana bước vào. Nàng thấy ông Max khóc, và lại thấy khung tranh đã trống, nàng hiểu được ngay và hỏi:

- Chú đi bây giờ sao chú Max?

- Vài giờ nữa. Ba cô vừa mới... thật tôi không biết nói thế nào ông Walmar ạ!

- Thôi, chúc may mắn! - Hai người bạn bắt tay nhau thật chặt. Max cố ghìm nước mắt. Walmar bước ra ngoài. Ariana nán lại mấy phút và hôn ông Max.

Bữa ăn tối bình thường, nhưng thiếu Gerhard. Cậu ta chơi ném những cục ruột bánh mì vo tròn vào lưng ông gia nhân Berthold nên bị cha mắng:

- Nếu con cứ chơi như thế, sẽ bắt con ăn tối với bà vú Fraulien Hedwig đấy!

Cậu ta nhăn răng cười, quay qua ném vào lưng cô chị. Ông Walmar mắng nữa. Cậu ta mới chịu ngồi im.

Sau bữa ăn ông Walmar rút lui vào phòng. Ariana định lên thăm Max, nhưng nàng sợ. Cha nàng đã nhấn mạnh là không được làm gì cho các gia nhân chú ý.

Đến mười giờ rưỡi nàng tắt đèn như cha đã dặn. Rồi nằm yên chờ đợi và cầu nguyện. Lúc mười một giờ kém hai mươi, nàng rón rén xuống chỗ phòng của mẹ nàng.

Nàng nhẹ nhàng lén vào, và thấy ông Max đang chờ đợi. Ông ta hôn nàng thăm thiết rồi nói:

- Bây giờ tôi phải đi Ariana, cô cẩn thận. Hẹn ngày gặp lại nhau.
- Cầu Chúa phù hộ cho chú.

Ông ta gật đầu. Ông xách chiếc cặp co đựng hai bức tranh quý giá. Ông mỉm cười:

- Chúng ta sẽ gặp nhau khi bình yên, có lẽ ở New York.

Nàng cười nho nhỏ:

- Chú điên rồi!
- Chú rất thương yêu Ariana! - Ariana đã đến với ông như một người bạn lúc cần.

Max rón rén bước ra. Ariana khóa cửa lại. Ông se sẽ xuống cầu thang. Ariana thì vào phòng nàng. Một lúc sau nàng nghe tiếng xe ra cổng. Nàng đứng ở cửa sổ nhìn ra lâu thật lâu, tự hỏi không biết có bao giờ gặp lại Max chăng.

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sáng hôm sau cả ông Walmar và Ariana đều giữ thái độ bình thường khiến trong nhà không ai biết có chuyện tối vừa qua. Đến buổi chiều, khi người tài xế báo rằng xe bà Frau von Gotthard đã bị trộm lấy, thì ông Walmar gọi điện thoại cho cảnh sát ngay. Buổi tối cảnh sát cho hay tìm thấy xe ở gần nhà ga xe lửa. Ở nhà nói với cảnh sát có lẽ Gerhard là thủ phạm, xin để trong nhà thu xếp.

Gerhard đỏ mặt phản đối:

- Ba, con không lấy xe đi chơi như vậy đâu!

- Vậy à? Thế thì thôi!

- Nhưng ba cứ nghĩ là con lấy!

- Xe đã trở về rồi... Coi như không có việc gì. Thôi, con hoặc bạn con đừng mượn xe của mẹ nữa, thế thôi!.

Chuyện này ông bất đắc dĩ phải bày ra như vậy, ông rất buồn. Ariana hiểu rõ, bèn dẫn Gerhard vào phòng và an ủi cậu ta, Gerhard nói:

- Nhưng vô lý lắm! Em không lấy mà! Hay là chị lấy? - Cậu ta nhìn chằm Ariana.

Nàng bảo:

- Bậy nào! Chị đâu biết lái xe!

- Em cá là chị lấy đấy!

Ariana cười nói:

- Gerhard, bây nào! rồi cả hai cùng cười, Ariana nắm tay em dẫn lên phòng cậu ta. Cậu ta yên chí là Ariana đã lấy xe đi chơi và bỏ ngoài đường.

Suốt một tuần sau đó ông Walmar thấy Ariana có vẻ lặng lẽ ít nói. Một hôm Ariana vào phòng ông, nước mắt đầm đìa và hỏi:

- Ba, ba nghe gì chưa? - Ông hiểu nàng hỏi gì ngay.

- Chưa, nhưng rồi sẽ có tin thôi. Chắc ông ta phải thu xếp ổn định rồi mới tin cho chúng ta hay.

Nàng ngồi mạnh xuống ghế và nói:

- Ba không biết gì cả. Có lẽ chú ấy chết rồi!

- Có thể, mà cũng không thể! Mà con ạ, chú ấy đi rồi. Cuộc đời chú ấy coi như không liên hệ với ta nữa. Con đừng nghĩ đến làm gì.

Bỗng như nghĩ ra điều gì, kinh hãi, ông hỏi:

- Ariana, hay là con phải lòng chú ấy?

Ariana không ngờ cha hỏi vậy. Nàng nhắm mắt lại và nói:

- Con chỉ lo cho chú ấy thế thôi. Có thể là chú ấy đã bị...

- Hy vọng là không phải thế... Trong những lúc như thế này thì tốt hơn là chúng ta nghĩ đến những gì tươi sáng ở ngày mai hơn... Vài năm sau con có thể gặp được chú ấy, khác với chú lúc chú ra đi...

- Con hiểu rồi, ba!

- Tốt lắm. Trong hoàn cảnh chú Max, trốn đi như vậy, thế nào Nazi cũng săn tìm. Ai dính líu với chú ấy tất nó cũng săn tìm. Dù không bị hại thì lo

lặng cũng đủ chết!.

- Tại sao họ lại trừng phạt người này chỉ vì thương yêu người nọ, như thế, ba! Làm sao người ta biết trước được bên nào phải bên nào sai!

Câu hỏi của Ariana làm Walmar nhớ tới trường hợp Cassandra... Ông đã từng báo trước... Và Cassandra cũng hiểu... Vậy mà...

- Tại sao thế ba! - Ariana hỏi lại, và nhìn chăm chú vào cha nàng vì ông có vẻ xa xôi quá.

- Nguy hiểm lắm con ạ. Ta quên chú ấy đi.

- Ba giúp chú ấy mà!

- Cái đó là khác. Ba giúp, nhưng ba không có gì ràng buộc dính líu với chú ấy cả!

Ông đứng lên đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hồ. Xa xa là nghĩa địa Grunewald... Rồi ông bảo:

- Ariana, ba kể cho con nghe về chuyện Nazi... và chuyện má con.

Ariana ngồi phía sau lưng ông. Nàng im lặng lắng nghe.

Ông Walmar nói với giọng dịu nhẹ xa xôi:

- Ba không phải phê bình hay chỉ trích má con. Ba không giận gì má con. Ba má lấy nhau lúc má con rất trẻ. Ba thương yêu nhưng không hiểu được má con. Má con hơi khác những phụ nữ đương thời, má con có một ngọn lửa âm ỉ trong tâm hồn. Con biết không, khi má sinh con ra, thì má con đòi tự nuôi lấy con, không cần thuê vú nuôi. Điều đó chưa có ai làm trong dòng họ ta, nên ba không đồng ý. Ba thuê bà vú Fraulein Hedwig nuôi con đấy. Má con sau đó cảm thấy như là mất mát...

Ông yên lặng một lát, rồi tiếp:

- Rồi má con gặp một nhà văn danh tiếng, trẻ trung, liền yêu ông ta. Ba biết ngay từ đầu, có thể ngay từ khi má con chưa yêu ông ta nữa. Nhưng vì thấy má con hạnh phúc nên ba không nói gì và còn yêu má con hơn.

Giọng ông trầm xuống:

- Thảm kịch của má con không phải là yêu một người ngoài người chồng. Mà thảm kịch là gặp khi đất nước rơi vào tay Nazi, họ thù ghét Do Thái, và người má con yêu lại là Do Thái. Ba đã báo cho má con biết, nhưng má con không nghe được...

Hình như ông xúc động, giọng ông trở nên khàn khàn:

- Hôm họ đến bắt ông nhà văn ấy thì có má con ở đấy. Họ định giết má con luôn, nhưng vì má con cho họ biết mình là ai nên họ không giết... Về nhà, má con cắt mạch máu chết trong phòng tắm của má con... - Ông chỉ tay về phía phòng mà trước đó một tuần Max đã trốn rồi tiếp:

- Đấy! Má con yêu một người mà Nazi muốn giết, họ cũng sẽ làm như thế với con nếu con yêu một người họ muốn giết...

Rồi ông khóc nho nhỏ. Ariana bước đến ôm lấy cha. Nàng cũng khóc và nói:

- Ba... Ba... con rất buồn... - nàng đã hiểu rõ chuyện mẹ mình. Nàng nói:

- Ba ạ... con thấy chú Max tội nghiệp, con chỉ muốn giúp đỡ, thấy chú ấy quá tội.

- Ba cũng muốn giúp chú ấy. Ta hãy để cho chú đi, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Một ngày kia con sẽ gặp một người đàn ông xứng hợp ý con...

Ariana lau nước mắt, hỏi:

- Ba có nghĩ là sau này mình gặp lại chú ấy không?

- Cũng có thể! Ba hy vọng gặp lại ông ta. Con ạ, bây giờ đang chiến tranh, con phải thận trọng.

- Con hứa là con cẩn thận - Ariana nhìn cha, ông Walmar mỉm cười héo hắt. Lát sau Ariana nói:

- Vả chẳng con không muốn xa ba.

Ông Walmar cười dịu dàng bảo:

- Chuyện đó rồi sẽ khác đi!

Khoảng hai tuần sau ông Walmar nhận được một bức thư tại văn phòng. Thư không có tên người gửi và bên trong chỉ có tờ giấy nguệch ngoạc một địa chỉ. Thế là Max đã ở Lucerne. Và đây là tin tức cuối cùng mà Walmar von Gotthard biết được về Max...

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mùa hè trôi qua vô sự. Ông Walmar lo công việc ở nhà ngân hàng. Ariana thì bận mỗi tuần ba ngày ở bệnh viện. Không đi học nên nàng có nhiều thì giờ để làm công tác từ thiện và săn sóc việc nhà. Ba cha con đi nghỉ hè một tuần ở miền núi vào ngày sinh nhật Gerhard mười sáu tuổi. Ông Walmar vui vẻ báo cho cậu ta biết rằng cậu đã là một nam nhân, vì Hitler bắt thanh niên đi lính ở tuổi đó, do tình hình tuyệt vọng của mùa thu 1944 đòi hỏi có quân lính đông hơn.

Bốn hôm sau ngày sinh nhật thì Gerhard nhận được lệnh nhập ngũ. Cậu ta nhìn cái lệnh gọi và nói với ông Walmar:

- Thật khó tin. Họ không thể làm thế này được, ba à!

Ông Walmar có vẻ buồn lo, bảo:

- Không chắc, để ba xem sao.

Lát sau ông Walmar đi thăm một người bạn cũ, một vị đại tá, ông này nói rằng phải tuân lệnh thôi. Vị đại tá bảo:

- Chúng tôi cần lính Walmar ạ! Chúng tôi cần tất cả thanh niên!

- Cần đến vậy à?

- Còn hơn nữa!

- Tôi hiểu.

Walmar trở về văn phòng. Lúc ngồi trên xe ông suy nghĩ những điều phải làm. Ông không thể mất đứa con trai. Ông đã mất nhiều quá rồi.

Về tới văn phòng, ông gọi điện thoại cho hai người nào đó. Đoạn về nhà ăn cơm trưa, lấy mấy thứ giấy tờ cần thiết, trở lại làm việc ngay. Tối đó hơn sáu giờ, ông mới về nhà. Lên lầu thì thấy Ariana đang khóc, còn mặt mày Gerhard thì sợ sệt thất vọng.

Ariana nói:

- Họ không thể bắt Gerhard đi như thế, phải không ba? - Ariana nghĩ rằng cha nàng có thể dời non lấp biển, nhưng ông Walmar bảo:

- Họ bắt được chứ con!

Gerhard chẳng nói gì. Hai người bạn trong lớp cậu cũng có giấy gọi như thế, nhưng cậu ta chưa nói gì với họ. Cha cậu đã dặn là đừng nói gì để xem ông có thể tính toán thế nào đó. Bây giờ cậu nghe cha cậu nói vậy, bèn hỏi:

- Thế nghĩa là con phải đi?

Ariana lại khóc nữa. Ông Walmar bảo:

- Ở Gerhard, con phải đi. Phải hành diện được phục vụ quê hương.

Cả Gerhard và Ariana đều ngạc nhiên nhìn ông Walmar và cùng nói:

- Ba điên rồi à?

- Bình tĩnh! Ông đứng lên khép cửa phòng, để một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, rồi nói khe khẽ với Gerhard:

- Con không phải đi!

Gerhard vui sướng hỏi:

- Con khỏi đi à? Ba lo được rồi sao?

- Không. Lo thế nào được! Chúng ta ra nước ngoài thôi.

- Sao ba? - Gerhard có vẻ kinh ngạc, nhưng Ariana thì hiểu ngay. Cũng giống như chú Max đã đi mấy tháng trước thôi. Ông Walmar bảo:

- Ngày mai ba sẽ đem con qua Thụy Sĩ. Chúng ta nói là con bị bệnh. Ba đưa con qua Lausanne hoặc Zurich, con ở với bạn của ba, rồi ba trở về đưa chị con đi.

Gerhard hỏi:

- Sao chị Ariana không đi một lần luôn?

Ông Walmar lắc đầu bảo:

- Ba chưa lo mọi việc nhanh như thế được. Ba với chị sẽ đi sau. Con phải tuyệt đối yên lặng việc này. Mở miệng ra là chết tất cả. Con hiểu chưa?

Cả hai con ông đều gật đầu. Ông Walmar lại nói:

- Gerhard, trong khi đó con phải coi như cam chịu đi lính. Lộ vẻ vui lòng, để trong nhà này gia nhân họ không nghi ngờ.

- Ba không tin gia nhân sao? - Gerhard mới mười sáu tuổi nên chưa thấy được gì. Trong khi đó ông gia nhân Berthold rất quan tâm đến Đảng Quốc Xã, bà vú Fraulein Hedwig thì sùng bái Adolf Hitler.

- Quan trọng đến chuyện tánh mạng của các con thì không tin được đâu.

- Vâng.

- Đừng gói đồ gì đem theo cả. Ta cần gì thì qua bên đó mua.

- Đem theo tiền chứ ba?

- Có tiền bên đó rồi - Ông Walmar đã lo từ mấy năm nay - Ba chỉ buồn là chúng ta phải đợi tới nay mới đi ...

Ariana hỏi:

- Hôm nay là thứ Hai. Mai sáng đi... Vậy tối thứ Tư thì ba trở về. Rồi tối thứ Năm thì ba và con sẽ đi. Chúng ta bảo là đi ăn tối nhà hàng rồi đi luôn... bây giờ phải làm sao cho gia nhân tưởng rằng Gerhard đi trình diện nhập ngũ. Con làm sao giữ Anna và bà Fraulein Hedwig tránh phòng Gerhard sáng mai và ngày Thứ Tư... Còn ba và con ở đây thì gia nhân không nghi ngờ rằng Gerhard đã đi... Ba sẽ cố gắng về tối thứ Tư trước bữa ăn tối.

- Ba sẽ nói với nhân viên ở nhà ngân hàng thế nào?

- Khỏi! Ba đi đâu không cần giải thích cho ai cả. Bây giờ hai con rõ chưa? chiến tranh gần kết thúc, bọn Nazi sẽ tàn phá trước khi thua trận. Ba không muốn hai con bị hại. Phải đi thôi. Gerhard, sáng mai mười một giờ gặp ba ở tiệm cà phê góc đường chỗ ngân hàng của ba. Chúng ta cùng đến nhà ga. Con nhớ chưa?

- Vâng.

Ông dặn thêm Ariana:

- Ariana, ngày mai con dậy lo cho em Gerhard nhé.

- Vâng, ba. Nhưng làm sao nó ra đi mà đừng cho gia nhân thấy?

- Thì Gerhard dậy đi lúc năm giờ sáng nhé.

- Vâng, ba.

Ông dặn thêm Gerhard:

- Con mặc đồ thật ấm để đi đường. Có đoạn chúng ta phải đi bộ.

Ariana nhắc cha:

- Ba cũng nhớ mặc đồ thật ấm chứ? Ba cũng phải đi bộ luôn à?

- Ba cũng đi bộ, ba đủ sức mà, con đừng lo. Ba còn có thể đi hơn Gerhard nữa là khác. - Ông đứng lên vò tóc Gerhard, và sửa soạn ra khỏi nhà. Ông mỉm cười với các con và nói thêm:

- Các con đừng lo. Sẽ an toàn cả. Một ngày kia chúng ta sẽ trở về đất nước.

Nhưng Ariana tự hỏi không biết có trở về được như cha nàng nói chẳng

....

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 12

- Cô Gebsen, - Ông Walmar nói với cô thư ký của ông - tôi đi họp nhé ...
Chắc cô biết tôi họp ở đâu rồi chứ gì?

- Vâng, thưa ông.

- Tốt lắm. - Ông đi nhanh ra khỏi phòng. Cô ta không rõ ông đi đâu.
Nhưng nghĩ là ông đến Bộ Tài Chánh chứ đâu nữa!

Walmar đã tính rất kỹ sự ra đi của mình. Ông Bộ Trưởng Tài Chánh đang đi Pháp một tuần để tham khảo về tình hình tài chánh của Đế chế tại Paris.

Ông Walmar dặn người tài xế đánh xe về, đừng đợi ông. Rồi ông đi bộ đến quán cà phê công nhân. Gerhard đã rời nhà lúc năm giờ sáng như dự định. Lúc ông Walmar vào quán đã thấy Gerhard, nhưng ông vờ không thấy, ông đi thẳng đến phòng nghỉ của nam giới. Bước vào phòng, ông khóa trái cửa lại. Ông thay bộ đồ lớn, mặc bộ đồ công nhân cũ kỹ. Ông mặc thêm chiếc áo gió bên ngoài, đội chiếc mũ cũ. Xếp bộ đồ lớn vào xách tay. Chiếc mũ sang trọng thì ông nhé xuống đáy giỏ rác. Lát sau, ông trở ra với Gerhard và gật đầu ra hiệu bảo đi.

Họ đón xe tắc xi đến nhà ga, rồi biến vào đám đông chen lấn lấy vé. Hai mươi phút sau đã ngồi trên xe hỏa đi biên giới. Giấy tờ đầy đủ. Walmar rất bằng lòng Gerhard vì cậu ta đóng vai của mình rất tốt. Chỉ qua một đêm họ đã thành kẻ đi trốn, và trốn thành công.

- Fraulein Ariana à ... Fraulein Ariana ơ? - Bà Fraulein Hedwig vừa gõ cửa vừa hỏi, trong khi Ariana từ từ mở hé cửa. Nàng để một ngón tay lên miệng ra dấu im, rồi đi theo bà vú ra phòng trước.

Bà Fraulein hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Suyt ... Vú đừng làm ồn nó dậy mất. Gerhard bị đau.

- Cậu chủ bị sốt à?

- Không, chắc bị cảm lạnh thôi.

- Để tôi vào thăm cậu ta một tí.

- Thôi, tôi hứa với nó là không thức nó dậy, để cho nó ngủ cả ngày. Thứ Năm này nó đi trình diện nhập ngũ, nó sợ bệnh không đi được thì nguy. Nó muốn ngủ suốt ngày luôn.

- À, tôi hiểu. Hay là mình mời bác sĩ đi!

Ariana lắc đầu, nói:

- Để coi nó có nặng hơn không.

Bà Fraulein Hedwig gật đầu, hài lòng thấy cậu chủ của bà lo lắng việc phục vụ đất nước. Bà nói:

- Cậu ta là thanh niên tốt đấy.

Ariana mỉm cười, hôn bà vú và nói:

- Thôi cảm ơn vú.

- Có gì thì nhớ gọi tôi nhé cô.

- Vâng, cảm ơn vú.

Hai lần buổi chiều đó và một lần buổi tối đó bà vu đến thăm Ariana hỏi về Gerhard, Ariana đều bảo là nó vừa dậy uống sữa và ngủ lại...

Ariana sẽ phải đi long trò đó cho đến tối thứ Tư, chờ cha về. Sau đó ông Walmar sẽ nói là đã đem Gerhard đi trình diện từ sáng sớm. Rồi tối thứ Năm, nàng sẽ cùng cha đi luôn.

Tại nhà ga Mullheim, ông Walmar thúc nhẹ vào Gerhard đang ngủ gục. Họ đã ngồi trên xe gần mười hai tiếng đồng hồ. Tại vài trạm, lính lên xét giấy. Walmar nói Gerhard là người bạn trẻ của ông ta. Giấy tờ hợp lệ cả. Gerhard nhìn mấy người lính, có tên vô đầu cậu và hứa là sẽ dành cho cậu một chức vụ. Gerhard mỉm cười.

Không ai lên tàu ở ga Mullheim cả. Ga Lorrach sẽ là ga chót. Hai cha con sẽ phải đi bộ chín dặm để đến biên giới, đến Basel càng sớm càng tốt. Từ đó họ sẽ đi xe lửa đến Zurich. Walmar định sẽ chia tay con ở đây. Ông sẽ trở về và hai hôm sau sẽ cùng Ariana đến Lausanne.

Tới ga Lorrach lúc một giờ rưỡi sáng. Hai cha con cùng với mấy người nữa xuống xe. Chân ông Walmar tự nhiên run khi chạm đất. Nhưng ông không nói gì với Gerhard. Ông chỉ kéo cao cổ áo và kéo sụp nón xuống. Hai người, một già một trẻ, quần áo cũ xấu, không lạ lẫm trong vùng Lorrach, chỉ có bàn tay và râu tóc ông Walmar hơi chằm chút một tí, tuy nhiên ông luôn luôn sụp mũ xuống và che giấu tay trong túi, đã được bồi bản lúc ở nhà ga. Ông nhìn qua Gerhard, hỏi:

- Con đói bụng không?

- Không sao. Còn ba?’

Ông cười, bảo:

- Này! - và đưa cho Gerhard một trái táo mà ông lấy trong phần ăn trên tàu.

Trên đường chẳng gặp ai. Họ đi suốt năm tiếng đồng hồ. Gerhard có thể đi mau hơn, nhưng phải chờ ông Walmar. Khi họ tới biên giới thì thấy hàng rào kẽm gai dài mấy dặm. Xa xa có tiếng xe lính tuần biên giới. Bọn lính này đã rời canh gác từ hai giờ đồng hồ trước. Walmar lôi chiếc kềm cắt kềm trong túi áo ra. Ông cắt tới đâu thì Gerhard vạch ra tới đó, vừa đủ một lỗ rộng cho họ bò qua.

Tim Walmar đập thành thịch. Nếu lính biên giới bắt gặp như thế là bắn ngay. Ông không lo cho bản thân ông, chỉ lo cho người con trai tươi trẻ của ông. Họ bò nhanh qua. Ông nghe tiếng áo ông bị rách xẹt xẹt. Nhưng chỉ một lát sau họ đã đứng trên phần đất Thụy Sĩ, sát một bụi cây giữa đất trống. Walmar ra dấu và hai cha con bắt đầu chạy lúp xúp. Thời gian kéo dài tưởng như cả tiếng đồng hồ. Nhưng chẳng có ai theo dõi họ. Một lát cả hai dừng lại.

Hai năm trước thì chuyện này rất khó, nhưng mấy tháng gần đây vì thiếu lính qua, nên trên biên giới này rất ít lính tuần tra.

Hai cha con đi nửa giờ thì tới Basel, trời vừa sáng. Mặt trời dần dần lộ dạng rực rỡ. Walmar quàng tay ôm gai con, cảm thấy cuộc đời mới tự do tốt đẹp mở ra cho họ, ít nhất là cho đến lúc hết chiến tranh.

Chân rất đau họ cũng kéo đến được nhà ga, may kịp chuyển xe đầu, mua vé đi Zurich. Ông Walmar ngồi yên trên xe, nhắm mắt thiếp ngủ. Một lúc lâu sau, Gerhard kéo tay ông và nói:

- Ba à... Con chắc mình đến nơi rồi.

Ông Walmar mở mắt nhìn ra, thấy nhà thờ Grossmunster ở xa xa, và ngọn núi Uetliberg, ông nói:

- Phải rồi!

Lúc bước xuống ga ở Zurich, mặc đầu lưng và chân đều rất đau, ông Walmar cũng muốn ôm con mà nhảy. Họ đã được tự do! Cuộc đời Gerhard đã được yên ổn. Cậu ta chẳng phải phục vụ quân đội của Hitler! Chúng sẽ không giết được con ông!

Họ ghé quán ăn bữa sáng, rồi thuê phòng trọ. Gerhard ôm lấy cổ ông Walmar với sự sung sướng thương yêu và thán phục. Cậu ta nói:

- Ba ạ... Con biết ơn ba... Con nhớ ơn ba... - Cha cậu là người già nhưng không già. Ông có thể "trèo non lặn suối" để cứu con mình... Ông Walmar ôm con một lúc lâu rồi mới buông ra và nói:

- Bây giờ con được an toàn rồi. Con sẽ sống yên ổn ở đây!

Ông lấy ra một tờ giấy và nói:

- Ba ghi cho con địa chỉ và số điện thoại của Herr Muller... trong trường hợp ba và chị Ariana của con bị trễ nải vì lý do gì đó...

Herr Muller là một chủ ngân hàng quen thân với ông. Ông không ghi địa chỉ của Max, vì sợ nguy hiểm, rồi ông bảo:

- Ba để chiếc cặp của ba lại đây cho con, có giấy tờ, một ít tiền. Trong hai ngày tới chắc con không cần gì nhiều đâu.

Ông nôn nóng trở về kịp để đưa Ariana đi. Lúc ông nhìn qua Gerhard thì thấy cậu ta đang khóc. Ông ôm con và tạm biệt. Ông dặn:

- Con đừng lo âu, bây giờ con ngủ đi. Rồi khi dậy, ăn một bữa cho no, đi dạo phố. Đây là đất nước tự do, không còn bọn Quốc Xã, không còn bọn lính canh. Con hãy vui sống, tối mai thì ba và Ariana đã trở lại đây.

- Ba có chắc là chị Ariana đi bộ được từ Lorrach?

- Chị con sẽ đi được. Ba sẽ bảo chị con đừng mang giày cao gót.

Gerhard mỉm cười qua nước mắt, nói:

- Con đưa ba ra nhà ga được chứ?

- Không, không được. Con phải ngủ đi đã.

- Còn ba thì sao?

- Ba sẽ ngủ trên đường về Basel, và trên đường về Berlin.

Rồi họ chia tay.

Ông Walmar đợi mười phút thì lên tàu về Basel. Tại nhà trọ Gerhard nằm dài ra ngủ một giấc say sưa.

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 13

- Sao cậu ấy thế nào? Bà vú Fraulein Hedwig có vẻ lo âu hỏi Ariana lúc nàng bước ra để bưng mâm ăn sạng Nàng lấy vẻ tự tin, bảo bà vú:

- Nó đỡ hơn rồi, nhưng còn hơi ho họ Tôi chắc mai là nó e.

- Vậy phải mời bác sĩ. Chứ để cậu đi trình diện mà ho là không tốt.

- Để vậy nó khỏi nói nhiều, hợp với một chiến sĩ, vú há? Thôi không sao đâu.

- Một mình cô sẵn sóc từ hôm qua nay có mệt không, để tôi giúp cho.

- Cám ơn vú, vú không thấy là nó lớn rồi sao, nó ghét coi nó như con nít nựa Và nó bảo tôi là đừng cho ai vào!

- Cậu ấy khó thế. Tôi nghĩ là vào lính sẽ khiến cho cậu ấy dễ hơn!

- Tôi sẽ bảo nó là vú nói như thế. Nàng cười vui, rồi trở vào đóng cửa lại. Lát lâu nghe bà vú đi xa, nàng thổ dài nhẹ người. Nàng mong cha nàng về sớm. Thật khó lừa bà Hedwig lâu nữa. May thay cả hôm đó bà vú không tới. Cho đến chiều tối bà mới trở lại hỏi:

- Cậu chủ thế nào rồi?

- Khá lắm rồi. Chắc mai đi trình diện được rồi. Nó còn đòi làm thí nghiệm hóa học gì đó trước khi đi. Dám làm nổ căn phòng lắm vú ơi!

- Tốt thôi - Bà vú nhìn Ariana có ý trách móc. Mới mười chín tuổi nàng đã cư xử như bà chủ lớn. Bà nói:

- Cô hỏi cậu chủ giùm tôi tại sao lại trốn tôi như thế! Làm như học trò hư trốn học là sao?

- Để tôi hỏi, vú nhé.

- Hỏi giùm tôi đi! Rồi bà ta trở xuống phòng của bà.

Hai mươi phút sau lại đến lượt ông già Berthold gõ cửa

- Thưa cô, có điện thoại của văn phòng ông nhà hình như gấp lắm. Cô xuống nghe chứ?

Nàng do dự, rồi đi theo ông Berthold. Nàng nhắc điện thoại lên:

- Vâng tôi nghe.

- Fraulen von Gotthard phải không ạ? - Đó là giọng cô Frau Gebesen, thư ký của cha cô.

- Vâng có gì không ạ?

- Không biết nữa... Cô ạ, sáng hôm qua ông chủ nói đi họp. Tôi tưởng họp ở Bộ Tài Chánh. Nhưng hóa ra không phải.

- Chắc ba tôi lại họp ở đâu đó! Có gì quan trọng không cô?

- Có điện thoại khẩn ở Munich, tôi phải chuyển đến ông chủ, nhưng không gặp. Ngài Bộ trưởng thì đi Paris cả tuần lễ.

- Như vậy chắc cô nghe nhầm ba tôi nói. Ba tôi bây giờ ở đâu?

- Ấy thế, tôi mới gọi đến cô. Sáng nay ông không về văn phòng, và nếu ông không đến Ngài Bộ Truuoo3ing thì ông đi đâu? Cô biết được không ạ?

- Làm sao biết. Chắc ba tôi họp chỗ khác. Chắc ông sẽ gọi cho cô biết sau.

- Nhưng cả hôm nay ông không gọi về, và ông Berthold cũng vừa nói là ông chủ đêm qua không về nhà.

Cô Frau Gebesen, chuyện ba tôi đi đâu ban đêm thì không phải là chuyện của cô, hay ông Berthold, hay tôi quan tâm được - Giọng Ariana hơi run run. Không rõ vì giận hay sợ.

- Vâng, tôi xin lỗi. tôi chỉ lo điện thoại từ Munich. Tôi ngại ông có gặp tai nạn gì chẳng. Thật là bất thường cô ạ!

- Cô cứ nói với Munich, là hiện thời ba tôi không nghe điện thoại được. Ba tôi về tôi sẽ báo cô ngay. Chắc không lâu đâu.

- Vâng, tôi hy vọng thế!

- Chắc chắn vậy thôi.

- Vâng xin cô nhắc ông gọi cho!

- Vâng tôi sẽ nhắc.

Ariana gác máy rồi trở lên lầu. Lúc tới nơi nàng thấy cửa phòng mở. Bước vội tới, nàng thấy ông Berthold và bà vú Hedwig đứng trước căn phòng của Gerhard. Nàng hỏi như hét:

- Các người làm gì ở đây?

Bà vú Hedwig mặt lạnh như băng hỏi:

- Cậu chủ đâu?

- Sao tôi biết được? Chắc là chạy trốn đâu rồi. Và tôi đã dặn là...

Ông Berthold lại hỏi:

- Còn ông chủ đi đâu?

- Thì ba tôi đâu, tôi với ông làm sao biết được. Đâu phải chuyện của chúng ta.

Mặt nàng tái nhợt. Nàng mong cho tiếng nói đừng run. Nàng cố gắng trầm tĩnh nói:

- Còn Gerhard, chắc chạy đi đâu đó rồi. Tôi vừa thấy nó ở đây mà.

- Lúc nào? - bà vú Hedwig đẩy vé nghi ngờ - Cậu ấy chưa bao giờ biết sửa soạn chăn giường để ngủ cả.

- Tôi đã sửa soạn cho nó. Thôi hai người đi ra cho tôi ngủ một chút.

Lúc họ đi ra rồi, Ariana ngồi run rẩy, hai tay để lên miệng, nhắm mắt lại, hàng nghìn hình ảnh, kinh hải như quay cuồng trước mắt.

Nhưng cũng chưa kinh hải bằng sự việc xảy ra khoảng nửa giờ sau

Khi ấy nàng nghe tiếng gõ cửa. Nàng nói ra:

- Không. Tôi đang nghỉ.

- Thế sao? xin lỗi cô tha thứ cho sự xâm nhập của chúng tôi - Đó là giọng nói của một sĩ quan của Đế chế.

Nàng đứng lên ngạc nhiên khi thất ông ta đi thẳng vào. Không chỉ ông sĩ quan mà còn thêm ba người lính nữa.

Viên sĩ quan nói:

- Tôi xin lỗi cô rất nhiều.

- Không có chi, thưa trung úy - Nàng đứng thẳng, vuốt tóc, và lấy chiếc áo khoác, khoác lên vai. Nàng nói:

- Xin mời quý vị xuống phòng khách chúng ta nói chuyện.

- Vâng. Xin cô đem theo áo choàng!

- Áo choàng à? - Tim nàng đập thành thịch.

- Vâng. Đại úy của chúng tôi nói là mời cô đến văn phòng ông ta để làm việc thì nhanh hơn là lễ mễ ở đây.

Trung úy này chính cống là một tên Nazi, từ ngoài y phục đến tâm hồn y biểu lộ qua đôi mắt xám. Ariana hỏi:

- Có việc gì quan trọng không Trung úy?

- Có lẽ có đấy. Chúng tôi nhờ cô giải thích.

Phải chăng họ đã bắt được Gerhard và cha nàng. Nhưng không thể được! Nàng cố hết sức bình tĩnh đi theo viên Trung úy, và suy nghĩ. Nàng hiểu ra. Họ không biết gì cả nên đến hỏi nàng. Thế thôi. Nàng sẽ không nói gì cho họ biết cả. Bất kể là thế nào.

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 14

- Cô nghĩ là cha cô đi họp một cuộc họp kín à, Cô Fraulein von Gotthard? Thật chứ? Hay lắm! Họp với ai?

Đại úy Dietrich von Rheinhardt nhìn Ariana có vẻ chăm chú. Đây là một cô gái đẹp. Đẹp từ đầu đến chân. Ông ta lại hỏi:

- Cô nghĩ là cha cô họp với ai?

Viên Đại úy hỏi lui hỏi tới câu đó trong gần hai tiếng đồng hồ qua, từ lúc họ đưa nàng đến đây, văn phòng chỉ huy của một số mật vụ. Nàng cảm thấy lạnh xương sống. Nhưng nàng cố không tỏ ra sợ hãi, tức giận, hay mệt mỏi. Nàng lễ phép trả lời các câu hỏi, cố giữ đúng vẻ quý phái của một phụ nữ thượng lưu. Lần nào cũng vậy.

- Tôi không có ý niệm gì về chuyện ba tôi họp với ai, thưa Đại úy. Ông không bao giờ trao đổi những bí mật trong công việc với tôi cả.

- Cô nghĩ là ông nhà có những bí mật chứ?

- Theo ý nghĩa công việc mà ba tôi làm cho Đế chế.

- Cô nói hay lắm! - Viên Đại úy ngồi dựa ra ghế, châm thuốc hút. Rồi hỏi:

- Cô dùng trà nhé?

- Không ạ, cảm ơn Đại úy.

- Thôi, cô dùng tí rượu nhẹ nhé.

Họ rất lịch thiệp nhã nhặn với nàng. Nhưng thấy bức ảnh của Hitler cỡ lớn đang nhìn vào mặt nàng, Ariana cảm thấy không yên tâm chút nào ở đây.

- Không ạ, cảm ơn Đại úy.

- Cô kể cho chúng tôi nghe những cuộc họp bí mật của cha cô đi!

- Tôi đâu có nói là ba tôi họp bí mật gì. Tôi chỉ biết là nhiều hôm ba tôi về nhà trễ, thế thôi.

- Có lẽ đi với một bà nào chăng?

- Thưa Đại úy, tôi rất tiếc là không biết rõ ạ!

- Vâng, xin lỗi, hỏi thế cũng hơi tò mò. - Đôi mắt viên Đại úy nhìn nàng có vẻ xấu xa độc ác. Y tiếp:

- Thế còn cậu em cô? Cậu ta cũng đi họp bí mật à?

- Nó mới mười sáu tuổi ạ!

- Thì cậu ấy họp với thanh niên, phải không ạ? Phải chăng gia đình cô không có cảm tình lắm với Đế chế, như chúng tôi tưởng.

- Không đúng đâu Đại úy! Em trai tôi vừa bận học, vừa bị bệnh suyễn... Và lại mẹ tôi đã chết...

- Mẹ cô chết khi nào?

- Mười năm rồi, Đại úy.

- Tôi hiểu. Cậu ấy còn nhớ mẹ, thật tội nghiệp. Chắc cậu em phải là người dễ cảm lắm.

Ariana gật đầu. Nàng không biết trả lời như thế nào. Nàng nhìn đi chỗ khác, tránh mặt viên đại úy. Y hỏi:

- Có lẽ cậu ta dễ cảm xúc quá nên không hợp với quân đội. Có lẽ vì thế mà cha cô và cậu ta trốn khỏi đất nước, vào giờ phút cần thiết phải không ạ?

- Không có lý. Nếu họ đi, sao tôi còn ở đây?

- Thế cô có biết người tên Max, Maximilan Thomas, cô nói cho chúng tôi nghe đi. Ông ta còn trẻ, thường thăm cha cô, hay có lẽ thăm cô...

- Ông ấy là bạn cũ của ba tôi.

- Ông ấy chỉ trốn cách đây năm tháng. Đúng vào đêm cha cô mất xe hơi. Sau đó tìm thấy lại ở nhà ga Berlin. Có lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng?

Lạy Chúa, họ biết chuyện về Max rồi chẳng?

- Tôi nghĩ chuyện mất xe nhà tôi không dính dáng gì đến ông Max.

Viên Đại úy kéo một hơi thuốc dài. Rồi nói:

- Thôi bây giờ trở lại chuyện cậu em của cô một chút. Cậu ấy có thể đi đâu nhỉ? Tôi nghe nói cô nuôi cậu ta suốt hai ngày qua vì cậu ấy bệnh cảm.

Nàng gật đầu. Viên Đại úy tiếp:

- Thế rồi cô xuống nghe điện thoại, thì cậu ta biến đi mất. Theo tôi nghĩ có lẽ cậu ta đã đi từ hai ba hôm trước. Có lẽ sáng hôm qua chẳng hạn, cùng lúc với khi cha cô đi khỏi văn phòng. Cô thấy có ngẫu nhiên gì chẳng?

- theo tôi thì chẳng thể được. Bởi vì chiều hôm qua và sáng nay nó vẫn ở trong phòng nó.

- Cậu ấy thật may mắn có cô chị tận tâm như cô. Cô canh chừng cho cậu ấy ghê lắm.

Ariana thấy lạnh xương sống. Chỉ có thể là bà vú Hedwig hoặc là Berthold báo tin cho ông ta. Nàng cảm thấy buồn nôn trước sự thật, trước sự phản bội của đám gia nhân. Song nàng phải đóng cho hết vở kịch, không cho viên Đại úy nà thấy rõ.

Viên Đại úy nói:

- Điều tôi lấy làm lạ là họ đã đi và bỏ cô lại. Mà cô thì vẫn cố che giấu. Hay là cô hy vọng cha cô trở lại?

Ariana phản bác lại:

- Chúng ta đã nói chuyện gần hai tiếng đồng hồ, mà ông hỏi những câu tôi không thể trả lời được. Sự kết tội và giả thuyết ông đưa ra đều không đúng. Tại sao cha tôi lại bỏ đi và để tôi lại đây được?

- Thực ra thì, thưa cô, tôi không tin thế. Cho nên chúng ta phải chờ xem. Khi cha cô về chúng tôi sẽ bàn chuyện.

- Chuyện gì ạ?

- Chuyện trao đổi. Trao cô con gái cho ông ta để... Nhưng chúng ta khoan bàn đến chi tiết... Tôi sẽ bàn với cha cô khi ông trở về. Bây giờ, tôi xin lỗi cô, cô sẽ theo Trung úy Hildebrand về phòng dành cho cô.

- Phòng dành cho tôi? Tôi không được về nhà à?

Nàng cố không khóc. Viên Đại úy đáp:

- Không, thưa cô. chúng tôi sẽ tiếp đãi cô tử tế cho đến khi cha cô trở về. Cô ở đây thoải mái với chúng tôi.

- Vâng.

- Cô thật là một phụ nữ khả ái, thông minh, và đặc biệt. Cô không khóc lóc, van xin, hay cãi vã gì cả. Tôi nghĩ là rất tốt.

Nàng muốn tát vào mặt y một tát.

Viên Đại úy bấm chuông nhưng không có ai vào. Y bước tới cửa, dòm ra ngoài, cự nự:

- von Tripp, chúng đi đâu hết cả?

- Chắc họ đi ăn tối ạ. trễ lắm rồi. - Lúc ấy là bảy giờ tối.

- Đồ heo. Chỉ lo ăn với ăn. thế còn anh, sao không đi với chúng nó?

- thưa, tối nay tôi trực ạ.

- Thôi, đưa cô này xuống dưới. Tôi làm việc xong rồi.

Viên thiếu úy đáp:

- Vâng! - Y đứng lên rập chân chào. Rồi y bước vào phòng, ra lệnh cốc lốc:

- Đứng lên! - Ariana vẫn ngồi yên.

Viên Đại úy ở ngoài bước vào nói:

- Thiếu úy nói cô đứng dậy đẩy đẩy thưa cô. Cô vui lòng làm theo anh ta...

Ariana đứng dậy. Nàng thấy viên thiếu úy có vẻ sợ sệt tên Đại úy lắm. Ra tới ngoài phòng y nắm cánh tay nàng và bảo:

- Cô đi theo tôi. Tôi bảo gì phải làm thế. Tôi không muốn cãi vã với tù nhân, nhất là phụ nữ. Cô đừng gây trở ngại cho cô và cho tôi.

Ariana đi nhanh theo bước chân sai của y. Nàng biết rõ là chúng đã bắt nàng. Nàng không hiểu rồi cha nàng có thể lo cho nàng ra được không.

Tên Thiếu úy đưa nàng xuống một căn phòng âm thấp. Chiếc cửa sắt mở ra, và nàng vào một dãy phòng ngục!

Một nữ Trung sẽ đẩy Ariana vào một căn phòng có nhiều phụ nữ đang khóc lóc, có cả tiếng trẻ con. Song Ariana không thấy rõ mặt họ vì chỉ có mấy khung cửa song sắt nhỏ xíu không đủ sáng. Nàng phải cẩn rằng không khóc.

Lát lâu trong căn phòng ghê gớm, Ariana mới bắt đầu khóc nho nhỏ, rồi khóc nức nở..

CHIẾC NHẪN TÌNH YÊU

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khi ông Walmar rời nhà ga xe lửa ở Based, ông đứng nhìn quanh một lát trước khi đi bộ trở lại Lorrach để đón tàu hỏa về Berlin. Các bắp thịt trong người ông đau nhừ. Trông ông dờ dáy và rách rưới, không còn có vẻ gì là một chủ ngân hàng có thể ngồi họp với Bộ Trưởng Tài Chánh cả, và không ai có thể ngờ là ông đang mang một số tiền lớn trong người cả.

Khoảng trưa thì ông đến sát biên giới. Ông đã đi bộ sáu tiếng đồng hồ. Bây giờ là đến phần gay go nhất của cuộc hành trình trở về Berlin. Rồi ông sẽ phải lặp lại như thế nữa để đưa Ariana đi. Một khi hai con ông đã được an toàn ở Thụy Sĩ, thì ông chẳng thiết gì nữa cả, có chết cũng an lòng.

Ông lại chui qua lỗ kẽm gai cắt khi đêm. Với một người ở tuổi ông, đi thế này thật là cả một cuộc phiêu lưu nguy hiểm. Song đối với ông sẽ không ăn thua gì nếu cứ được hai con ông.

Ông ngừng lại. Nghe ngóng. rồi chạy lại chỗ bụi cây. Nhưng lần này thật không may, ông nghe có tiếng chân người gần đây. Ông chui nhanh vào bụi cây. Nhưng hai tên lính đã vừa trở tới.

- Ấy, ông già, đi đâu vậy? Định đi tòng quân ở Berlin à?

Ông cố cười vờ làm bộ ngu si. Nhưng một tên lính chia súng vào ông và hỏi:

- Ông đi đâu?

Ông cố nói với giọng nhà quê:

- Đến Lorrach.

- Sao phải đến đó?

- cón gái tôi ở đó. - Ngực ông đập thành thịch.

- Vậy à? Hay quá!

Tên lính quay lại dí súng vào lưng ông, và ra dấu cho tên kia lục soát. chúng vạch áo ông ra, vổ vào túi áo, và sờ lưng quần. Ông nói:

- Tôi có giấy tờ đây.

- Ồ, vậy à. cho xem!

Nhưng trước khi ông lấy được giấy ra thì một tên lính sờ lưng ông thấy một thứ gì mềm mềm dọc theo cánh tay phải của ông. Nó hỏi:

- Gì đây, bố? Bố giấu cái gì phải không? - Y cười lớn và nháy nháy với tên bạn. Các ông già thường hay kỳ quặc. Hai tên lính biết vậy nên lặng thình xé toạc áo sơ mi của ông ra, chiếc áo dơ dáy song vải rất tốt. Chúng không nghi ngờ gì, rõ ràng đây là một ông già nhà quê. Song chúng ngạc nhiên tròn xoe mắt khi mở ví ông ra, cả một mớ tiền giấy bạc lớn và bạc lẻ. Chúng đếm xong lấy làm kinh ngạc, hỏi:

- ông đem tiền này cho Quốc Trưởng à? - Chúng nói xong thì cười lớn một cách thích chí.

Ông Walmar chỉ nhìn xuống đất. Ông hy vọng là chúng thỏa mãn với số tiền lấy được và cho ông đi. Nhưng hai tên lính thời chiến tranh thì đủ khôn để biết cần phải làm những gì. chúng trao đổi nhau bằng mắt, tên thứ nhất bước lui, tên thứ hai bắn vào ông Walmar. Ông ngã xuống trên đám cỏ.

Chúng nằm chân ông kéo vào bụi cây, lấy hết giấy tờ, tiền bạc, rồi trở lại lều của chúng. chúng ngồi đếm bạc thích thú, còn giấy tờ thì đốt hết. Chúng

cũng không bận tâm đọc các giấy tờ đó nữa. Ông ta là ai thì chẳng quan trọng gì. Chỉ khổ cho Gerhard đang nằm chờ ở một khách sạn tại Zurich. Và khổ cho Ariana đang ngồi kinh sợ trong nhà giam ở Berlin.